

JEDNOLITA KONWENCJA

O ŚRODKACH ODURZAJĄCYCH Z 1961 R.,

sporządzona w Nowym Jorku dnia 30 marca 1961 r.

(Dz. U. z dnia 5 listopada 1966 r.)

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

Jednolita konwencja o środkach odurzających z 1961 r. została sporządzona w Nowym Jorku dnia 30 marca 1961 r.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną z zastrzeżeniami uczynionymi przy podpisaniu konwencji; oświadcza, że wymieniona konwencja jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 21 grudnia 1965 r.

(Tekst konwencji zamieszczony jest w załączniku do niniejszego numeru).

ZAŁĄCZNIK

JEDNOLITA KONWENCJA O ŚRODKACH ODURZAJĄCYCH Z 1961 R.

Wstęp.

Strony:

W trosce o zdrowie i dobrobyt ludzkości, uznając, że stosowanie w lecznictwie środków odurzających jest nadal niezbędne dla przynoszenia ulgi w bólu i w cierpieniu oraz że należy zapewnić, aby środki odurzające były dostępne w tych celach,

uznając, że narkomania stanowi poważne zło dla jednostki oraz społeczne i gospodarcze niebezpieczeństwo dla ludzkości,

świadome ciążącego na nich obowiązku zapobiegania i zwalczania tego zła,

biorąc pod uwagę, że skuteczne zwalczanie nadużywania środków odurzających wymaga uzgodnionego i powszechnego działania,

rozumiejąc, że tego rodzaju powszechne działanie wymaga współpracy międzynarodowej, kierującej się jednakowymi zasadami i dążącej do wspólnych celów,

uznając właściwość Organizacji Narodów Zjednoczonych w dziedzinie kontroli nad środkami odurzającymi i uważając za pożądane, aby odpowiednie organy międzynarodowe działały w ramach tej Organizacji,

pragnąc zawrzeć międzynarodową konwencję, która mogłaby być powszechnie przyjęta celem zastąpienia istniejących porozumień odnoszących się do środków odurzających, ograniczałaby użycie

środków odurzających do celów leczniczych i naukowych oraz zapewniałaby istnienie stałej międzynarodowej współpracy i kontroli dla osiągnięcia tych celów,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Określenia

1. Poza przypadkami, gdy inne znaczenie jest wyraźnie określone bądź gdzie z kontekstu wynika inaczej, poniższe określenia mają zastosowanie do wszystkich postanowień niniejszej konwencji:

- (a) przez "Organ" rozumie się Międzynarodowy Organ Kontroli Środków Odurzających,
- (b) przez "konopie indyjskie" rozumie się kwiatowe lub owocujące wierzchołki rośliny konopi (z wyłączeniem nasion i liści, jeżeli nie występują one razem z wierzchołkami), z których nie wyciągnięto żywicy, bez względu na nadawaną im nazwę,
- (c) przez "roślinę konopi" rozumie się wszystkie rośliny z rodzaju konopi,
- (d) przez "żywicę konopi indyjskich" rozumie się oddzielną żywicę, w stanie surowym lub oczyszczoną, otrzymaną z rośliny konopi,
- (e) przez "krzew koka" rozumie się wszystkie rośliny wszystkich gatunków rodzaju *Erythroxylon*,
- (f) przez "liście koka" rozumie się liście krzewu koka, z wyjątkiem liści, z których została usunięta cała ekgonina, kokaina i inne alkaloidy ekgoninowe,
- (g) przez "Komisję" rozumie się Komisję Środków Odurzających Rady,
- (h) przez "Radę" rozumie się Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- (i) przez "uprawę" rozumie się uprawę maku lekarskiego, krzewu koka i rośliny konopi,
- (j) przez "środek odurzający" rozumie się każdą substancję wymienioną w Wykazach I i II, zarówno naturalną, jak i otrzymaną w drodze syntezy,
- (k) przez "Ogólne Zgromadzenie" rozumie się Ogólne Zgromadzenie Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- (l) przez "nielegalny obrót" rozumie się uprawę bądź obrót środkami odurzającymi, niezgodne z postanowieniami niniejszej konwencji,
- (m) przez "przywóz" i "wywóz" rozumie się stosownie do odpowiednich znaczeń tych pojęć fizyczne przemieszczenie środków odurzających z jednego Państwa do innego Państwa bądź z jednego terytorium na inne terytorium w obrębie tego samego Państwa,
- (n) przez "wyrób" rozumie się wszystkie czynności, inne niż zbiór, za pomocą których mogą być otrzymywane środki odurzające włączając w to ich oczyszczanie, jak również przetwarzanie jednych środków odurzających na inne środki odurzające,
- (o) przez "opium lekarskie" rozumie się opium, które poddano przeróbce koniecznej dla przystosowania go do użytku leczniczego,
- (p) przez "opium" rozumie się skoagulowany sok maku lekarskiego,
- (q) przez "mak lekarski" rozumie się roślinę gatunku *Papaver somniferum L.*,
- (r) przez "słomę makową" rozumie się wszystkie części maku lekarskiego po jego skoszeniu (z wyjątkiem nasion),
- (s) przez "przetwór" rozumie się mieszaninę stałą lub ciekłą, zawierającą środek odurzający,
- (t) przez "zbiór" rozumie się oddzielanie opium, liści koka, konopi indyjskich i żywicy konopi indyjskich od roślin, z których się je uzyskuje,
- (u) przez "Wykaz I", "Wykaz II", "Wykaz III" i "Wykaz IV" rozumie się odpowiednie listy środków odurzających lub przetworów dołączone do niniejszej konwencji ze wszystkimi zmianami, które mogą być wprowadzone od czasu do czasu, zgodnie z artykułem 3,
- (v) przez "Sekretarzem Generalnego" rozumie się Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- (w) przez "zapasy specjalne" rozumie się ilości środków odurzających utrzymywanych w danym kraju lub na danym terytorium przez Rząd tego kraju lub terytorium na pokrycie specjalnych potrzeb państwowych i na wypadek okoliczności wyjątkowych; wyrażenie "potrzeby specjalne" należy rozumieć odpowiednio,
- (x) przez "zapasy" rozumie się ilości środków odurzających utrzymywanych w danym kraju lub na danym terytorium i przeznaczonych:
 - (I) na spożycie w tym kraju lub na tym terytorium w celach leczniczych bądź naukowych,
 - (II) na zużycie w tym kraju lub na tym terytorium do wyrobu środków odurzających lub innych substancji bądź
 - (III) na wywóz;

lecz nie obejmuje ilości środków odurzających utrzymywanych w tym kraju lub na tym terytorium:

- (IV) przez apteki lub innych upoważnionych sprzedawców detalicznych i przez instytucje oraz wykwalifikowane osoby przy wykonywaniu zgodnie z odpowiednimi uprawnieniami czynności leczniczych lub

naukowych bądź

(V) jako "zapasy specjalne",

(y) przez "terytorium" rozumie się każdą część Państwa, która jest uważana za oddzielną całość przy stosowaniu systemu certyfikatów przywózowych i zezwoleń wywózowych, przewidzianych w artykule 31. Określenia tego nie stosuje się do wyrażenia "terytorium" użytego w artykułach 42 i 46.

2. Dla celów niniejszej konwencji środek odurzający będzie uważany za spożyty, gdy został dostarczony jakiegokolwiek osobie lub przedsiębiorstwu do sprzedaży detalicznej, do użytku leczniczego lub do badań naukowych; wyrażenie "spożycie" należy rozumieć odpowiednio.

Artykuł 2

Substancje objęte kontrolą

1. Z wyjątkiem przepisów kontroli odnoszących się tylko do określonych środków odurzających, środki odurzające objęte Wykazem I podlegają wszelkim przepisom o kontroli mającym zastosowanie do środków odurzających objętych niniejszą konwencją, a w szczególności przepisom artykułów: 4 lit. (c), 19, 20, 21, 29, 30, 31, 32, 33, 34 i 37.

2. Środki odurzające objęte Wykazem II podlegają tym samym przepisom kontroli co i środki odurzające objęte Wykazem I, z wyjątkiem przepisów przewidzianych w ustępach 2 i 5 artykułu 30 w odniesieniu do obrotu detalicznego.

3. Przetwory inne niż objęte Wykazem III, podlegają tym samym przepisom o kontroli co i środki odurzające w nich zawarte, jednak nie będą wymagane w odniesieniu do tych przetworów oszacowania (artykuł 19) i dane statystyczne (artykuł 20) odrębne od tych, które przewidziane są dla środków odurzających w nich zawartych, a postanowienia lit. (c) ustępu 2 artykułu 29 i pkt (II) lit. (b) ustępu 1 artykułu 30 nie muszą być stosowane.

4. Przetwory objęte wykazem III podlegają tym samym przepisom o kontroli, co przetwory zawierające środki odurzające objęte wykazem II, z tym wyjątkiem, że postanowienia litery (b) ustępu 1 i ustępów 3 do 15 artykułu 31 i ustępu (b) artykułu 34 w zakresie ich nabywania i sprzedaży detalicznej nie muszą być do nich stosowane i że przy podawaniu oszacowań (artykuł 19) i danych statystycznych (artykuł 20) wymagane informacje będą ograniczone do ilości środków odurzających zużytych przy wyrobie danych przetworów.

5. Środki odurzające objęte Wykazem IV zostaną również włączone do Wykazu I i podlegają wszystkim przepisom o kontroli, stosowanym do środków odurzających wymienionych w tym ostatnim wykazie, a ponadto:

(a) Strona stosuje do nich takie specjalne przepisy o kontroli, które jej zdaniem są konieczne ze względu na szczególnie niebezpieczne właściwości danego środka odurzającego, oraz

(b) Strona zabroni zbioru, wyrobu, wywozu i przywozu, obrotu, posiadania lub używania tych środków odurzających, jeśli, jej zdaniem, warunki panujące w kraju wykażą, że jest to najbardziej odpowiedni sposób dla ochrony zdrowia i dobrobytu publicznego, z wyjątkiem ilości, które mogą być potrzebne do badań lekarskich i naukowych, włączając w to doświadczenia kliniczne prowadzone z tymi środkami, dokonywane pod bezpośrednim nadzorem i kontrolą danej Strony lub podlegające takiemu nadzorowi i takiej kontroli.

6. Poza przepisami o kontroli, stosowanymi do wszystkich środków odurzających objętych wykazem I, opium podlega ponadto postanowieniom ustępu 1 litery (f) artykułu 19 oraz artykułów 21 bis, 23 i 24, liście koka - postanowieniom artykułów 26 i 27, a konopie indyjskie - postanowieniom artykułu 28.

7. Mak lekarski, krzew koka, roślina konopi, słoma makowa oraz liście konopi podlegają przepisom o kontroli przewidzianym odpowiednio w ustępie 1 litery (e) artykułu 19, ustępie 1 litery (g) artykułu 20, w artykule 21 bis oraz w artykułach 22 do 24; 22, 26 i 27; 22 i 28; 25 i 28.

8. Strony uczynią wszystko, co jest w ich mocy, celem poddania substancji, które nie są objęte przez niniejszą konwencją, lecz które mogą być użyte do nielegalnego wyrobu środków odurzających, takiemu nadzorowi, jaki będzie możliwy do wykonania.

9. Strony nie są obowiązane do stosowania postanowień niniejszej konwencji do środków odurzających, które są powszechnie używane w przemyśle do celów innych niż lecznicze lub naukowe, pod warunkiem że:

(a) zapewnią przez odpowiednie metody skażenia lub innymi sposobami, aby środki te nie mogły być nadużywane lub nie powodowały szkodliwych skutków (artykuł 3 ustęp 3) oraz by w praktyce szkodliwe substancje nie mogły być z nich odzyskane; i

(b) podadzą w dostarczanych danych statystycznych (artykuł 20) ilości każdego środka odurzającego zużytego w powyższy sposób.

Artykuł 3

Zmiany w zakresie kontroli

1. Jeżeli Strona lub Światowa Organizacja Zdrowia posiada informacje, które jej zdaniem powodują konieczność wprowadzenia zmian do któregokolwiek z Wykazów, skieruje ona notyfikację w tej sprawie do

Sekretarza Generalnego wraz z odnośnymi informacjami na poparcie tej notyfikacji.

2. Sekretarz Generalny przekaże tę notyfikację wraz z informacjami, które uzna za ważne dla sprawy Stronom, Komisji, a jeśli taką notyfikację złożyła jedna ze Stron, to i Światowej Organizacji Zdrowia.

3. Jeśli notyfikacja dotyczy substancji, która nie jest jeszcze umieszczona w Wykazie I lub Wykazie II,

(I) Strony rozpatrzą, w świetle posiadanych danych, możliwość tymczasowego zastosowania do tej substancji wszelkich przepisów o kontroli, stosowanych do środków odurzających zawartych w Wykazie I,

(II) do chwili wydania decyzji powziętej zgodnie z pkt (III) niniejszego ustępu Komisja może postanowić, aby Strony tymczasowo zastosowały w odniesieniu do tej substancji wszelkie przepisy o kontroli, które są stosowane do środków odurzających zawartych w Wykazie I. Strony zastosują tymczasowo te przepisy w odniesieniu do tej substancji,

(III) jeśli Światowa Organizacja Zdrowia stwierdzi, że substancja ta może być podobnie nadużywana oraz wywoływać podobnie szkodliwe skutki jak środki odurzające zawarte w Wykazie I lub Wykazie II lub może być przetworzona na środek odurzający, powiadomi ona o tym Komisję, która może zadecydować, zgodnie z zaleceniami Światowej Organizacji Zdrowia, aby substancję tę umieścić w Wykazie I lub Wykazie II.

4. Jeśli Światowa Organizacja Zdrowia stwierdzi, że przetwór nie może, ze względu na zawarte w nim substancje, być nadużywany ani też wywołać szkodliwych skutków (ustęp 3) oraz że zawartego w nim środka odurzającego nie da się łatwo z niego odzyskać, to Komisja może, zgodnie z zaleceniem Światowej Organizacji Zdrowia, umieścić ten przetwór w Wykazie III.

5. Jeśli Światowa Organizacja Zdrowia stwierdzi, że środek odurzający zawarty w Wykazie I może szczególnie łatwo stać się przedmiotem nadużywania i wywoływać skutki szkodliwe (ustęp 3) oraz że niebezpieczeństwo to nie jest zrównoważone przez poważne zalety terapeutyczne tego środka, których to zalet nie posiadają substancje inne niż zawarte w Wykazie IV, to Komisja może, zgodnie z zaleceniami Światowej Organizacji Zdrowia, umieścić ten środek odurzający w Wykazie IV.

6. Jeśli zawiadomienie odnosi się do środka odurzającego, umieszczonego już w Wykazie I lub Wykazie II, bądź do przetworu umieszczonego w Wykazie III, to Komisja, poza postanowieniami przewidzianymi w ustępie 5, może zgodnie z zaleceniem Światowej Organizacji Zdrowia wprowadzić zmianę w tych Wykazach przez:

(a) przeniesienie środka odurzającego z Wykazu I do Wykazu II lub z Wykazu II do Wykazu I bądź

(b) skreślenie środka odurzającego lub przetworu z odpowiedniego wykazu.

7. Wszelkie decyzje Komisji, powzięte zgodnie z niniejszym artykułem, będą podane do wiadomości przez Sekretarza Generalnego wszystkim Państwom będącym członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych, Państwom Stronom niniejszej konwencji nie będącymi członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych, Światowej Organizacji Zdrowia oraz Organowi. Decyzje takie będą obowiązywać każdą ze Stron począwszy od daty otrzymania przez Stronę takiego zawiadomienia, po którego otrzymaniu Strony podejmą wszelkie kroki wymagane przez niniejszą konwencję.

8. (a) Decyzje Komisji, wprowadzające zmiany do któregośkolwiek z wykazów, podlegają ponownemu rozpatrzeniu przez Radę na prośbę którejkolwiek ze Stron złożoną w ciągu dziewięćdziesięciu dni od chwili otrzymania notyfikacji w sprawie decyzji. Prośba o zmianę decyzji powinna być przesłana Sekretarzowi Generalnemu wraz z wszelkimi odnośnymi informacjami, na których oparta została prośba o zmianę decyzji.

(b) Sekretarz Generalny przekaże kopie prośby o zmianę decyzji i odnośne informacje Komisji, Światowej Organizacji Zdrowia oraz wszystkim Stronom, zapraszając je do przedłożenia ich uwag w terminie dziewięćdziesięciu dni. Wszystkie otrzymane uwagi będą przedłożone Radzie do rozpatrzenia.

(c) Rada może zatwierdzić, zmienić lub anulować decyzję Komisji i decyzja Rady będzie ostateczna. Notyfikacja w sprawie decyzji Rady będzie podana do wiadomości wszystkim Państwom będącymi członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych, Państwom Stronom niniejszej Konwencji nie będącymi członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych, Komisji, Światowej Organizacji Zdrowia oraz Organowi.

(d) Do chwili rozpatrzenia sprawy przez Radę pierwotna decyzja Komisji pozostaje w mocy.

9. Decyzje Komisji podejmowane zgodnie z niniejszym artykułem nie podlegają procedurze zatwierdzania przewidzianej w artykule 7.

Artykuł 4

Ogólne zobowiązania

1. Strony podejmą takie kroki prawne i administracyjne, które uznają za konieczne:

(a) dla wprowadzenia w życie i wykonywania na ich obszarze postanowień niniejszej konwencji,

(b) w celu współpracy z innymi Państwami przy wykonywaniu postanowień niniejszej konwencji oraz

(c) aby uwzględniając postanowienia niniejszej konwencji ograniczyć zbiór, wyrób, wywóz, przywóz, rozprowadzanie, obrót, użycie i posiadanie środków odurzających wyłącznie do celów leczniczych i naukowych.

Artykuł 5

Międzynarodowe ciała kontrolujące

Strony, uznając właściwość Organizacji Narodów Zjednoczonych w przedmiocie sprawowania międzynarodowej kontroli nad środkami odurzającymi, wyrażają zgodę na powierzenie Komisji Środków Odurzających Rady Gospodarczej i Społecznej oraz Międzynarodowemu Organowi Kontroli Środków Odurzających funkcji przyznanych im odpowiednio przez niniejszą konwencję.

Artykuł 6

Wydatki międzynarodowych ciał kontrolujących

Wydatki Komisji oraz Organu będą pokrywane przez Organizację Narodów Zjednoczonych w sposób określony przez Zgromadzenie Ogólne. Strony, które nie są członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych, będą uczestniczyć w powyższych wydatkach, przy czym Zgromadzenie Ogólne ustalać będzie okresowo w porozumieniu z Rządami Stron składki tych Stron w wysokości, którą uzna za odpowiednią.

Artykuł 7

Zatwierdzanie decyzji i zaleceń Komisji

Z wyjątkiem decyzji przewidzianych w artykule 3, wszelkie decyzje lub zalecenia przyjęte przez Komisję w wykonaniu postanowień niniejszej konwencji podlegają zatwierdzeniu lub mogą być zmienione przez Radę albo Zgromadzenie Ogólne w ten sam sposób jak inne decyzje lub zalecenia Komisji.

Artykuł 8

Funkcje Komisji

Komisja jest uprawniona do rozpatrywania wszelkich zagadnień mających związek z celami niniejszej konwencji, a w szczególności:

- (a) wprowadzania zmian do wykazów zgodnie z artykułem 3,
- (b) zwracania uwagi Organu na wszelkie zagadnienia, które mogą mieć związek z funkcjami Organu,
- (c) formułowania zaleceń co do wprowadzania w życie celów i postanowień niniejszej konwencji, włączając w to programy badań naukowych i wymianę informacji o charakterze naukowym lub technicznym, a także do
- (d) zwracania uwagi Państw nie będących Stronami, na decyzje i zalecenia przyjęte przez Komisję w ramach niniejszej konwencji, celem rozważenia przez nie podjęcia odpowiednich kroków zgodnie z tymi decyzjami bądź zaleceniami.

Artykuł 9

Skład i zadania Organu

1. Organ składa się z trzynastu członków, których Rada wybiera, jak następuje:
 - (a) trzech członków mających doświadczenie lekarskie, farmakologiczne bądź farmaceutyczne z listy co najmniej pięciu osób mianowanych przez Światową Organizację Zdrowia; oraz
 - (b) dziesięciu członków z listy osób mianowanych przez członków Organizacji Narodów Zjednoczonych i przez Strony nie będące członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych.
2. Członkami Organu powinny być osoby, które przez swoją kompetencję, bezstronność i brak osobistego interesu wzbudzają powszechne zaufanie. W czasie trwania ich mandatu osoby te nie mogą piastować żadnego stanowiska ani zajmować się jakąkolwiek działalnością, która mogłaby wpłynąć ujemnie na ich bezstronność przy wykonywaniu powierzonych im funkcji. Rada poweźmie w porozumieniu z Organem wszelkie konieczne kroki, by zapewnić całkowitą techniczną niezależność Organu przy wykonywaniu jego funkcji.
3. Rada, stosując zasadę sprawiedliwej reprezentacji geograficznej, weźmie pod uwagę konieczność wprowadzenia do Organu, przy zachowaniu właściwej proporcji, osób znających zagadnienie środków odurzających w krajach, w których środki te zbiera się, wyrabia i zużywa, i które to osoby byłyby powiązane z takimi krajami.
4. Organ we współpracy z Rządami i zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji będzie dążył do ograniczenia uprawy, zbioru, wyrobu i zużycia środków odurzających do rozmiarów niezbędnych na potrzeby lecznicze i naukowe, do zapewnienia w tym celu dostępności tych środków oraz do zapobiegania nielegalnym uprawom, zbiorowi, wyrobowi, obrotowi i używaniu środków odurzających.

5. Wszelkie kroki podejmowane przez Organ na mocy tej konwencji mają być jak najściślej zgodne z duchem pogłębiania współpracy Rządów z Organem i stworzenia mechanizmu stałego dialogu między Rządami a Organem, co zapewni pomoc i ułatwi skuteczne działanie na szczeblu krajowym, zmierzające do osiągnięcia celów niniejszej konwencji.

Artykuł 10

Czas trwania mandatów i wynagrodzenie Członków Organu

1. Członkowie Organu sprawują mandaty przez okres pięciu lat i mogą być wybrani ponownie.
2. Mandat każdego członka Organu kończy się w przeddzień pierwszego posiedzenia Organu, w którym ma prawo uczestniczyć jego następcą.
3. Opuszczenie przez członka Organu trzech kolejnych sesji będzie uważane za rezygnację z mandatu.
4. Rada na wniosek Organu może odwołać członka Organu, który przestał odpowiadać warunkom członkostwa, przewidzianym w ustępie 2 artykułu 9. Wniosek taki będzie powzięty, jeżeli padnie za nim dziewięć głosów członków Organu.
5. Jeśli stanowisko jednego z członków Organu zostaje opróżnione w okresie trwania ważności mandatu, to Rada wypełni to miejsce przez możliwie szybki wybór nowego członka na pozostały okres ważności mandatu, zgodnie z odpowiednim postanowieniem artykułu 9.
6. Członkowie Organu otrzymują odpowiednie wynagrodzenie, którego wysokość będzie ustalona przez Ogólne Zgromadzenie.

Artykuł 11

Regulamin wewnętrzny Organu

1. Organ wybiera swego przewodniczącego oraz innych funkcjonariuszy, których wybór może uznać za konieczny, a także ustala swój wewnętrzny regulamin.
2. Organ zbiera się tak często, jak często uzna to za konieczne dla należytego wykonywania swych funkcji, z tym że powinien on odbyć w każdym roku kalendarzowym co najmniej dwie sesje.
3. Korum konieczne na posiedzeniach Organu wynosi ośmiu członków.

Artykuł 12

Tryb zatwierdzania oszacowań

1. Organ wyznaczy datę lub daty, do których muszą być dostarczone oszacowania, o których mowa w artykule 19, oraz sposób, w jaki mają one być składane, a także opracuje do tego celu odpowiednie formularze.
2. W odniesieniu do krajów i terytoriów, do których niniejsza konwencja nie ma zastosowania, Organ zwróci się do odpowiednich Rządów, by dostarczyły oszacowania zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji.
3. Jeśli którekolwiek z Państw nie dostarczy w wyznaczonym terminie oszacowań odnoszących się do któregośkolwiek ze swych obszarów, Organ o tyle, o ile będzie to możliwe, ustali sam te oszacowania. Przy ustalaniu takich oszacowań Organ w miarę możliwości uczyni to w porozumieniu z zainteresowanym Rządem.
4. Organ dokładnie zbada dostarczone oszacowania oraz oszacowania uzupełniające i z wyjątkiem zapotrzebowań odnoszących się do potrzeb specjalnych może w odniesieniu do każdego kraju lub terytorium, dla którego powyższe oszacowania były dostarczone, prosić o takie dane, jakie będzie uważał za niezbędne dla uzupełnienia oszacowań lub dla wyjaśnienia znajdujących się w nich oświadczeń.
5. Organ, mając na uwadze ograniczenie zużycia środków odurzających i obrotu nimi do poziomu zapewniającego pokrycie niezbędnych potrzeb leczniczych i naukowych oraz dostępność tych środków dla tych celów, zatwierdzi w możliwie najkrótszym czasie oszacowania, w tym oszacowania uzupełniające, lub może je poprawić za zgodą zainteresowanego Rządu. W wypadku niezgodności między Rządem a Organem, ten ostatni będzie uprawniony do określenia, przekazania i ogłoszenia swych własnych oszacowań, w tym oszacowań uzupełniających.
6. Poza sprawozdaniami, o których mowa w artykule 15, Organ będzie ogłaszać w wyznaczonych przez siebie terminach, jednak co najmniej raz w roku, takie informacje odnoszące się do oszacowań, jakie według jego zdania ułatwią stosowanie niniejszej konwencji.

Artykuł 13

Tryb zbierania danych statystycznych

1. Organ określi sposób i formę, według których powinny być dostarczane dane statystyczne, zgodnie z postanowieniami artykułu 20, jak również opracuje niezbędne do tego formularze.
2. Organ będzie badał zebrane dane statystyczne w celu ustalenia, czy Strona lub którekolwiek inne Państwo zastosowało się do postanowień niniejszej konwencji.
3. Organ może zażądać takich dodatkowych informacji, jakie uzna za konieczne dla uzupełnienia złożonych danych statystycznych lub dla ich wyjaśnienia.
4. Do kompetencji Organu nie należy wyrażanie wątpliwości lub opinii co do danych statystycznych odnoszących się do środków odurzających przeznaczonych na potrzeby specjalne.

Artykuł 14

Środki stosowane przez Organ w celu zapewnienia wykonania postanowień konwencji

1. (a) Jeśli po zbadaniu danych dostarczonych Organowi przez Rządy w wykonaniu postanowień niniejszej konwencji lub informacji przekazanych przez organy Narodów Zjednoczonych albo przez wyspecjalizowane agencje bądź też zakładając, że są one zatwierdzone przez Komisję na podstawie zalecenia Organu, przez jakiegokolwiek inne organizacje międzyrządowe lub międzynarodowe organizacje pozarządowe, w których bezpośrednio kompetencji znajduje się ta tematyka i które mają status konsultacyjny przy Radzie Ekonomiczno-Społecznej, zgodnie z artykułem 71 Karty Narodów Zjednoczonych, lub które mają podobny status w wyniku specjalnego porozumienia z Radą, Organ ma obiektywne powody do przypuszczenia, że cele niniejszej konwencji są poważnie zagrożone z powodu niewykonywania przez którąkolwiek Stronę, kraj lub terytorium postanowień niniejszej konwencji, ma on prawo do proponowania zainteresowanemu Rządowi rozpoczęcia konsultacji lub do proszenia o złożenie wyjaśnień. Jeżeli jakaś Strona, kraj lub terytorium, mimo braku zaniedbań w realizacji konwencji, stały się lub jeśli są dowody na to, że mogą się stać ważnymi ośrodkami nielegalnych upraw, zbioru lub wyrobu albo obrotu lub używania środków odurzających, Organ ma prawo do proponowania zainteresowanemu Rządowi rozpoczęcia konsultacji. Zachowując prawo do zwracania uwagi Stronom, Radzie i Komisji na zagadnienia omawiane poniżej w literze (d), Organ będzie traktował jako poufną prośbę do Rządów o podanie informacji i wyjaśnień lub propozycję konsultacji i same konsultacje prowadzone z danym Rządem w myśl niniejszego ustępu;

(b) Po podjęciu kroków zgodnie z literą (a) niniejszego ustępu Organ, jeśli uzna to za konieczne, może wezwać zainteresowany Rząd, aby zastosował takie środki zaradcze, jakie ze względu na okoliczności wydają się niezbędne do zapewnienia wykonania postanowień niniejszej konwencji;

(c) Organ może, jeśli jest przekonany, że takie działanie jest niezbędne do oceny sprawy, o której mowa w literze (a) niniejszego ustępu, zaproponować zainteresowanemu Rządowi przeprowadzenie na jego terytorium badań w tej sprawie takimi środkami, jakie ten Rząd uzna za właściwe. Jeżeli zainteresowany Rząd zdecyduje się na podjęcie badań, może on zwrócić się do Organu o dostarczenie ekspertyzy i o doradztwo jednej lub więcej osób posiadających wymagane kompetencje, aby pomóc funkcjonariuszom Rządu w zaproponowanych badaniach. Osoba lub osoby, które Organ zamierza w tym celu zatrudnić, powinny uzyskać aprobatę właściwego Rządu. Szczegóły przeprowadzenia badań i okres, w jakim badania powinny być zakończone, będą uzgadniane w drodze konsultacji między Rządem a Organem. Rząd przekaże Organowi wyniki badań i wskaże, podjęcie jakich środków zaradczych uważa za konieczne.

(d) Jeżeli Organ stwierdzi, że zainteresowany Rząd nie udzielił zadowalających wyjaśnień, mimo że został do tego wezwany zgodnie z literą (a) niniejszego ustępu, lub nie podjął żadnych środków zaradczych, do których zastosowania został wezwany zgodnie z literą (b) powyżej, bądź też gdy powstała poważna sytuacja wymagająca współdziałania w skali międzynarodowej w celu jej poprawienia, Organ może zwrócić uwagę na powyższe Stronom, Radzie i Komisji. Organ postąpi tak wówczas, gdy cele konwencji zostały poważnie zagrożone, a nie było możliwości pomyślnego rozwiązania sprawy w żaden inny sposób. Organ postąpi tak również wówczas, gdy stwierdzi, że sytuacja jest na tyle poważna, iż wymaga współdziałania w skali międzynarodowej w celu jej poprawienia oraz iż zawiadomienie o tej sprawie Stron, Rady i Komisji jest najwłaściwszym sposobem dla ułatwienia takiego współdziałania; po rozważeniu sprawozdań Organu oraz Komisji, jeśli są dostępne w tej sprawie, Rada może zwrócić uwagę Zgromadzeniu Ogólnemu na tę sprawę.

2. Organ, zwracając uwagę Stronom, Radzie i Komisji na jakąś sprawę, zgodnie z ustępem 1 (d) powyżej, może, jeśli uzna to za konieczne, zalecić Stronom, aby wstrzymały przywóz środków odurzających z tego kraju lub terytorium bądź wywóz środków odurzających do tego kraju lub terytorium, bądź zarówno przywóz, jak i wywóz tych środków na okres ustalony lub do czasu, gdy sytuacja w tym kraju lub na tym terytorium będzie uznana przez Organ za zadowalającą. Zainteresowane Państwo może przedłożyć tę sprawę Radzie.

3. Organ ma prawo ogłosić sprawozdanie w jakiegokolwiek sprawie rozpatrywanej na podstawie postanowień niniejszego artykułu i podać to sprawozdanie do wiadomości Rady, która przekaże je wszystkim Stronom. Jeśli Organ ogłosi w sprawozdaniu decyzję powziętą na mocy niniejszego artykułu lub jakąkolwiek informację odnoszącą się do tej decyzji, powinien on na życzenie zainteresowanego Rządu również podać w

tym sprawozdaniu opinię tego Rządu.

4. W każdym wypadku, gdy decyzja Organu ogłaszana w myśl niniejszego artykułu nie została podjęta jednomyślnie, należy również podać opinie mniejszości.

5. Każde Państwo zostanie zaproszone do wzięcia udziału w posiedzeniu Organu, na którym sprawa bezpośrednio je interesująca rozpatrywana jest na podstawie postanowień niniejszego artykułu.

6. Decyzje Organu podejmowane na podstawie niniejszego artykułu zapadają większością głosów dwóch trzecich ogólnej liczby członków Organu.

Artykuł 14 bis

Pomoc techniczna i finansowa

W przypadkach, w których Organ uzna to za właściwe lub jako uzupełnienie bądź alternatywę do działań wymienionych w artykule 14 ustępy 1 i 2, Organ może, za zgodą zainteresowanego Rządu, zwrócić się do właściwych organów Narodów Zjednoczonych i agencji wyspecjalizowanych o pomoc techniczną lub finansową albo o oba rodzaje pomocy dla danego Rządu w celu wsparcia jego wysiłków na rzecz wypełnienia zobowiązań wynikających z konwencji, włączając w to zobowiązania wyliczone lub wspomniane w artykułach 2, 35, 38 i 38 bis.

Artykuł 15

Sprawozdania Organu

1. Organ sporządza roczne sprawozdanie ze swojej działalności, a także dodatkowe sprawozdania, które uzna za niezbędne, zawierające również analizę oszacowań i danych statystycznych, którymi rozporządza, a w odpowiednich wypadkach też wyjaśnienia, udzielone przez Rządy lub wymagane od Rządów, łącznie z takimi uwagami i zaleceniami, które Organ pragnie podać. Sprawozdania te będą przedkładane Radzie za pośrednictwem Komisji, która może poczynić takie uwagi, jakie uzna za stosowne.

2. Sprawozdania będą podawane do wiadomości Stron, a następnie ogłaszane przez Sekretarza Generalnego. Strony zezwolą na ich swobodne rozpowszechnianie.

Artykuł 16

Sekretariat

Sekretarz Generalny zapewni obsługę biurową Komisji i Organu. W szczególności Sekretarz Organu będzie wyznaczony przez Sekretarza Generalnego w porozumieniu z Organem.

Artykuł 17

Specjalna jednostka administracyjna

Strony będą posiadały specjalną jednostkę administracyjną dla celów stosowania postanowień niniejszej konwencji.

Artykuł 18

Informacje, jakie Strony powinny dostarczyć Sekretarzowi Generalnemu

1. Strony dostarczą Sekretarzowi Generalnemu takich informacji, jakich Komisja może zażądać jako niezbędnych dla wykonywania swych czynności, a w szczególności:

(a) roczne sprawozdania co do stosowania konwencji na każdym podległym im terytorium;

(b) teksty wszystkich ustaw i rozporządzeń wydawanych od czasu do czasu, w celu zapewnienia stosowania niniejszej konwencji;

(c) takie szczegółowe dane, które ustali Komisja, dotyczące spraw nielegalnego handlu, włączając w to szczegóły odnoszące się do każdego ujawnionego wypadku nielegalnego handlu, które mogą mieć znaczenie bądź z powodu światła, jakie rzucają na źródła zaopatrzenia handlu nielegalnego w środki odurzające, bądź z powodu wchodzących w grę ilości tych środków lub też metod stosowanych przez nielegalnych handlarzy, oraz

(d) nazwy i adresy władz administracyjnych uprawnionych do wydawania zezwoleń i certyfikatów wywozowych i przywozowych.

2. Strony dostarczą informacje przewidziane w poprzednim ustępie w taki sposób, w takich terminach

oraz na takich formularzach, jakie Komisja uzna za stosowne.

Artykuł 19

Oszacowanie zapotrzebowania na środki odurzające

1. Strony przekażą Organowi corocznie w odniesieniu do każdego ze swych terytoriów, w sposób i w formie przepisanej przez Organ i na formularzach dostarczonych przez Organ, oszacowania dotyczące następujących spraw:

- (a) ilości środków odurzających, które mają być zużyte do celów leczniczych i naukowych;
- (b) ilości środków odurzających, które mają być zużyte do wyrobu innych środków odurzających, przetworów wymienionych w wykazie III i substancji nie objętych niniejszą konwencją;
- (c) ilości środków odurzających, które mają znajdować się w zapasach na dzień 31 grudnia tego roku, do którego odnosi się oszacowanie;
- (d) ilości środków odurzających koniecznych do zwiększenia zapasów specjalnych;
- (e) obszaru (w hektarach) i położenia geograficznego terenu przewidzianego pod uprawę maku lekarskiego;
- (f) przybliżonej wielkości zbioru opium;
- (g) liczby zakładów przemysłowych wytwarzających syntetyczne środki odurzające;
- (h) ilości syntetycznych środków odurzających, które mają być wytworzone przez każdy z zakładów przemysłowych, o których mowa w poprzedniej literze.

2. (a) Z wyjątkiem potrąceń przewidzianych w artykule 21 ustęp 3 oszacowanie całkowite dla każdego terytorium i dla każdego środka odurzającego, z wyjątkiem opium i syntetycznych środków odurzających, będzie sumą ilości podanych w literach (a), (b) i (d) ustępu 1 niniejszego artykułu, powiększoną o ilość niezbędną do doprowadzenia zapasów faktycznych w dniu 31 grudnia poprzedniego roku do poziomu oszacowanego zgodnie z literą (c) ustępu 1 powyżej;

(b) Z wyjątkiem potrąceń przewidzianych w artykule 21 ustęp 3 odnoszących się do przywozu i w ustępie 2 artykułu 21 bis, oszacowanie całkowite opium dla każdego terytorium będzie albo sumą ilości podanych w ustępie 1 litery (a), (b) i (d) niniejszego artykułu, powiększoną o ilości niezbędne do doprowadzenia zapasów faktycznych w dniu 31 grudnia poprzedniego roku do poziomu oszacowanego zgodnie z literą (c) ustępu 1, bądź też ilością określoną w ustępie 1 litery (f) niniejszego artykułu, w zależności od tego, która z nich jest większa;

(c) Z wyjątkiem potrąceń przewidzianych w ustępie 3 artykułu 21, oszacowanie całkowite dla każdego terytorium i dla każdego syntetycznego środka odurzającego będzie albo sumą ilości podanych w ustępie 1 litery (a), (b) i (d) niniejszego artykułu, powiększoną o ilości niezbędne do doprowadzenia zapasów faktycznych w dniu 31 grudnia poprzedniego roku do poziomu oszacowanego zgodnie z ustępem 1 litery (c), bądź też sumą ilości podanych w ustępie 1 litery (h) niniejszego artykułu, w zależności od tego, która z nich jest większa;

(d) Oszacowania sporządzone zgodnie z poprzednimi literami niniejszego ustępu będą odpowiednio zmodyfikowane, w celu uwzględnienia wszelkich ilości skonfiskowanych i następnie dopuszczonych do legalnego użytku, jak również wszelkich ilości pobranych z zapasów specjalnych na potrzeby ludności cywilnej.

3. Każde Państwo może dostarczyć w ciągu roku oszacowania dodatkowe z wyjaśnieniem okoliczności, które spowodowały konieczność tych oszacowań.

4. Strony poinformują Organ o metodzie stosowanej przy określaniu ilości podanych w oszacowaniach oraz o każdej zmianie wprowadzanej do tej metody.

5. Z wyjątkiem potrąceń przewidzianych w ustępie 3 artykułu 21 i uwzględniając postanowienia zawarte w artykule 21 bis, tam, gdzie mają one zastosowanie, oszacowania nie mogą być przekroczone.

Artykuł 20

Dane statystyczne dostarczane Organowi

1. Strony dostarczą Organowi w odniesieniu do każdego ze swych terytoriów w sposób i w formie przepisanej przez Organ i na formularzach dostarczonych przez Organ dane statystyczne dotyczące następujących spraw:

- (a) zbioru lub wyrobu środków odurzających;
- (b) zużycia środków odurzających do wyrobu innych środków odurzających, przetworów zawartych w wykazie III i substancji nie objętych niniejszą konwencją oraz zużycia słomy makowej do wyrobu środków odurzających;
- (c) spożycia środków odurzających;
- (d) przywozu i wywozu środków odurzających i słomy makowej;
- (e) konfiskat środków odurzających oraz przeznaczenia środków skonfiskowanych;

(f) zapasów środków odurzających na dzień 31 grudnia tego roku, do którego odnoszą się dane statystyczne; oraz

(g) dającej się stwierdzić wielkości obszaru upraw maku lekarskiego.

2. (a) Dane statystyczne odnoszące się do spraw wymienionych w ustępie 1, z wyjątkiem litery (d), będą sporządzane corocznie i dostarczane Organowi nie później niż 30 czerwca roku następnego po roku, którego dotyczą.

(b) Dane statystyczne odnoszące się do spraw wymienionych w literze (d) ustępu 1 będą sporządzane kwartalnie i dostarczane Organowi w ciągu jednego miesiąca po zakończeniu kwartału, do którego się odnoszą.

3. Strony nie mają obowiązku dostarczania danych statystycznych odnoszących się do zapasów specjalnych, jednak dostarczą oddzielnie dane statystyczne dotyczące środków odurzających przywiezionych z zagranicy lub nabytych w kraju lub na terytorium na potrzeby specjalne, jak również ilości środków odurzających pobranych z zapasów specjalnych na pokrycie potrzeb ludności cywilnej.

Artykuł 21

Ograniczenie wyrobu i przywozu

1. Całkowita ilość każdego środka odurzającego, wyprodukowanego i przywiezionego przez każdy kraj lub każde terytorium w ciągu danego roku, nie może przekroczyć sumy następujących ilości:

(a) ilości spożytej, w granicach odpowiedniego oszacowania, do celów leczniczych i naukowych,

(b) ilości zużytej, w granicach odpowiedniego oszacowania, na wyrób innych środków odurzających, przetworów zawartych w Wykazie III oraz substancji nie objętych niniejszą konwencją,

(c) ilości wywiezionej,

(d) ilości dodanej do zapasów w celu doprowadzenia ich do poziomu ustalonego w odpowiednim oszacowaniu i

(e) ilości przekazanej, w granicach odpowiednich oszacowań, na potrzeby specjalne.

2. Od sumy ilości wymienionych w ustępie 1 będą odjęte ilości skonfiskowane i przekazane do obrotu legalnego, jak również ilości pobrane z zapasów specjalnych na pokrycie potrzeb ludności cywilnej.

3. Jeśli Organ ustali, że ilość wyprodukowana i przywieziona w ciągu danego roku przewyższa ilość obliczoną przez dodanie ilości wyszczególnionych w ustępie 1 i odjęcie ilości wyszczególnionych w ustępie 2 niniejszego artykułu, to wszelką w ten sposób ustaloną i pozostającą na koniec roku nadwyżkę odejmuje się w następnym roku od ilości, która może być wyprodukowana lub przywieziona, jak również od oszacowania całkowitego, obliczonego według ustępu 2 artykułu 19.

4. (a) Jeśli z danych statystycznych dotyczących przywozu i wywozu (artykuł 20) wynika, że ilość wywieziona do jakiegoś kraju lub terytorium przekracza oszacowanie całkowite dla tego kraju bądź terytorium, obliczone zgodnie z ustępem 2 artykułu 19 i powiększone o ilości podane jako wywiezione, a w wypadku nadwyżki pomniejszone o tę nadwyżkę ustaloną zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu, Organ może zakomunikować to tym Państwom, które jego zdaniem powinny być o tym fakcie powiadomione.

(b) Po otrzymaniu takiego powiadomienia Strona nie udzieli w ciągu danego roku zezwolenia na dalszy wywóz danego środka odurzającego do tego kraju lub terytorium, z wyjątkiem:

(I) wypadku, gdy zostanie dostarczone w odniesieniu do tego kraju lub terytorium dodatkowe oszacowanie, dotyczące zarówno ilości przywiezionej w nadmiarze, jak również ilości dodatkowo potrzebnej lub

(II) wyjątkowych wypadków, gdy wywóz jest, zdaniem rządu kraju wywożącego, niezbędny do leczenia chorych.

Artykuł 21 bis

Ograniczenie produkcji

1. Produkcja opium przez jakiekolwiek państwo lub terytorium będzie zorganizowana i kontrolowana w taki sposób, aby zapewnić, tak dalece, jak to jest możliwe, żeby ilość zebrana w jednym roku nie przekraczała oszacowań dla produkcji opium, ustalonych zgodnie z ustępem 1 (f) artykułu 19.

2. Jeżeli Organ stwierdzi na podstawie posiadanych informacji i zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji, że Strona, która przekazała oszacowania w myśl ustępu 1 (f) artykułu 19, nie ograniczyła zbioru opium wewnątrz jej granic do celów legalnych do ilości przewidzianej zgodnie z odpowiednimi oszacowaniami i że znacząca ilość opium zebranego legalnie bądź nielegalnie wewnątrz granic takiej Strony została wprowadzona do nielegalnego obrotu, może on po zbadaniu wyjaśnień danej Strony, które powinny być przedłożone mu w ciągu jednego miesiąca po zawiadomieniu o zaistniałych faktach, powziąć decyzję o potrąceniu całej ilości lub jej części z przewidywanej wielkości zbioru i z całości oszacowań zdefiniowanych w ustępie 2 (b) artykułu 19 na najbliższy rok, w którym potrącenie będzie technicznie wykonalne, biorąc pod uwagę porę roku i kontraktowe zobowiązania dotyczące wywozu opium. Taka decyzja nabiera mocy w

dziewięćdziesiąt dni po zawiadomieniu o niej zainteresowanej Strony.

3. Po zawiadomieniu zainteresowanej Strony o decyzji podjętej zgodnie z ustępem 2 powyżej, dotyczącej zmniejszenia limitu, Organ podejmuje z tą Stroną konsultacje w celu zadowalającego rozwiązania problemu.

4. W razie nieosiągnięcia zadowalającego rozwiązania, Organ może zastosować postanowienia artykułu 14, jeśli to jest właściwe.

5. Podejmując swoją decyzję dotyczącą zmniejszenia limitu zgodnie z ustępem 2 powyżej, Organ weźmie pod uwagę nie tylko wszystkie istotne okoliczności, łącznie z tymi, które spowodowały problem nielegalnego obrotu, o którym mowa w ustępie 2 powyżej, lecz również jakiegokolwiek odpowiednie nowe środki kontroli, które mogłyby być podjęte przez Stronę.

Artykuł 22

Specjalne postanowienia dotyczące uprawy

1. W przypadku gdy panujące warunki w kraju lub na terytorium jakiegokolwiek Strony wymagają, według jej zdania, zakazu uprawy maku lekarskiego, krzewu koka lub rośliny konopi jako najodpowiedniejszego sposobu dla ochrony zdrowia i dobrobytu społecznego oraz dla zapobieżenia przenikaniu środków odurzających do nielegalnego obrotu, zainteresowana Strona wprowadzi zakaz uprawy.

2. Strona, która wprowadzi zakaz uprawy maku lekarskiego lub rośliny konopi, podejmie odpowiednie środki, aby skonfiskować jakiegokolwiek rośliny uprawiane nielegalnie i zniszczyć je, z wyjątkiem niewielkich ilości potrzebnych Stronie do celów naukowych i badawczych.

Artykuł 23

Organizacje krajowe do spraw opium

1. Wszystkie Strony, które zezwalają na uprawę maku lekarskiego przeznaczonego do produkcji opium, ustanowią, jeśli tego dotychczas nie uczyniły, i będą utrzymywać jedną lub kilka organizacji państwowych (zwanych dalej w niniejszym artykule "organizacją") dla wykonywania czynności przewidzianych w niniejszym artykule.

2. Każda ze Stron zastosuje następujące postanowienia w stosunku do uprawy maku lekarskiego przeznaczonego do produkcji opium i w stosunku do opium:

(a) Organizacja wyznaczy rejony i działki gruntu, na których uprawa maku lekarskiego przeznaczonego do produkcji opium będzie dozwolona.

(b) Jedynie osoby, którym organizacja udzieli zezwolenia, będą uprawnione do zajmowania się taką uprawą.

(c) W każdym zezwoleniu będzie ściśle określona powierzchnia gruntu, na którym uprawa ta jest dozwolona.

(d) Wszystkie osoby uprawiające mak lekarski będą zobowiązane do dostarczania organizacji całego zbioru opium. Organizacja zakupi ten zbiór i fizycznie wejdzie w jego posiadanie tak szybko, jak tylko będzie to możliwe, jednak nie później niż w ciągu czterech miesięcy od zakończenia okresu zbiorów.

(e) Organizacja ma prawo wyłączności przywozu, wywozu, obrotu hurtowego i przechowywania zapasów opium, z wyjątkiem zapasów utrzymywanych przez wytwórców alkaloidów opiumowych, opium lekarskiego lub przetworów opium.

Strony nie są obowiązane do objęcia prawem wyłączności opium lekarskiego i przetworów opiumowych.

3. Czynności administracyjne, o których mowa w ustępie 2, będą wykonywane przez jedną organizację państwową, jeśli zezwala na to konstytucja danej Strony.

Artykuł 24

Ograniczenie zbiorów opium przeznaczonego do obrotu międzynarodowego

1. (a) Jeśli którakolwiek ze Stron zamierzałaby zapoczątkować zbiór lub zwiększyć dotychczasowe zbiory opium, to powinna ona uwzględnić istniejące światowe zapotrzebowanie na opium zgodnie z oszacowaniami ogłaszanymi przez Organ, tak aby zbiór opium przez daną Stronę nie pociągnął za sobą nadmiernych zbiorów opium w skali światowej.

(b) Żadna ze Stron nie zezwoli na zbiór ani też nie zwiększy dotychczasowych zbiorów opium, jeśli według jej opinii dokonywanie takich zbiorów lub ich zwiększenie na jej obszarze mogłoby doprowadzić do powstania nielegalnego obrotu opium.

2. (a) Uwzględniając zastrzeżenia zawarte w ustępie 1, Strona, która według stanu istniejącego na

dzień 1 stycznia 1961 r. nie dokonywała zbiorów opium przeznaczonego na wywóz, a która pragnie wywozić ze zbieranego przez siebie opium ilości nie przekraczające pięciu ton rocznie, powiadomi o tym Organ, dołączając do notyfikacji informacje odnoszące się do:

(I) istniejących przepisów kontroli, wymaganych przez niniejszą konwencję w odniesieniu do opium, które ma być zbierane i wywożone, oraz

(II) nazwy kraju lub krajów, do których przewiduje wywóz tego opium.

Organ może albo zaaprobować taką notyfikację, albo zalecić Stronie, aby nie przystępowała do dokonywania zbioru opium przeznaczonego na wywóz.

(b) W razie gdy Strona inna niż Strona, o której mowa w ustępie 3, pragnie dokonywać zbioru opium przeznaczonego na wywóz w ilości przekraczającej pięć ton rocznie, to powiadomi o tym Radę, dołączając do tej notyfikacji odnośne informacje, włączając w to:

(I) oszacowania ilości, które mają być zbierane celem wywozu,

(II) istniejące już lub proponowane przepisy kontroli w odniesieniu do opium, które ma być zbierane,

(III) nazwę kraju lub krajów, do których przewiduje wywóz tego opium.

Rada albo zaaprobuje tę notyfikację albo zaleci Stronie, aby nie przystępowała do zbioru opium przeznaczonego na wywóz.

3. Niezależnie od postanowień lit. (a) i (b) ustępu 2 Strona, która w ciągu dziesięciu lat bezpośrednio poprzedzających 1 stycznia 1961 r. wywoziła opium zbierane w jej kraju, będzie mogła nadal wywozić zbierane u siebie opium.

4. (a) Strona nie będzie przywoziła opium z żadnego kraju lub terytorium, z wyjątkiem opium zbieranego na obszarze:

(I) Strony, o której mowa w ustępie 3,

(II) Strony, która zawiadomiła Organ zgodnie z lit. (a) ustępu 2, lub

(III) Strony, która otrzymała zgodę Rady, przewidzianą w lit. (b) ustępu 2.

(b) Niezależnie od postanowień lit. (a) niniejszego ustępu Strona może przywozić opium zbierane w jakimkolwiek kraju, w którym zbierano i z którego wywożono opium w ciągu dziesięciu lat poprzedzających 1 stycznia 1961 r., jeśli w kraju tym został założony i działa krajowy organ lub organizacja kontroli dla celów określonych w artykule 23 i jeśli w kraju tym istnieją skuteczne środki zapewniające, by opium tam zbierane nie przenikało do nielegalnego obrotu.

5. Postanowienia niniejszego artykułu nie stwarzają dla Stron przeszkody w:

(a) zbieraniu opium w ilościach wystarczających do pokrycia własnych potrzeb oraz

(b) wywozie opium, skonfiskowanego w nielegalnym obrocie, do innej Strony zgodnie z wymaganiami niniejszej konwencji.

Artykuł 25

Kontrola nad słomą makową

1. Strona, która zezwala na uprawę maku lekarskiego do celów innych niż zbiór opium, przedsięweźmie wszelkie niezbędne środki celem zapewnienia, by:

(a) z takiego maku lekarskiego nie było zbierane opium oraz by

(b) wyrób środków odurzających produkowanych ze słomy makowej był należycie nadzorowany.

2. Strony zastosują do słomy makowej system certyfikatów przywozowych i zezwoleń wywozowych, przewidzianych przez ustępy 4 do 15 artykułu 31.

3. Strony dostarczą w odniesieniu do przywozu i wywozu słomy makowej takich samych danych statystycznych, jakie są wymagane dla środków odurzających w lit. (d) ustępu 1 i lit. (b) ustępu 2 artykułu 20.

Artykuł 26

Krzew koka i liście koka

1. Jeśli Strona zezwala na uprawę krzewu koka, zastosuje ona do niego oraz do liści koka system kontroli przewidziany przez artykuł 23 dla maku lekarskiego, z tym że w odniesieniu do lit. (d) ustępu 2 tego artykułu obowiązkiem wymienionej tam organizacji będzie wejście w fizyczne posiadanie zbioru, tak szybko jak tylko będzie to możliwe, po zakończeniu okresu zbiorów.

2. Strony w miarę możliwości spowodują wycięcie wszystkich rosnących dziko krzewów koka. Zniszczą one również krzewy koka uprawiane nielegalnie.

Artykuł 27

Postanowienia dodatkowe odnoszące się do liści koka

1. Strony mogą zezwolić na użycie liści koka do wyrobu dodatków zapachowych, które nie będą zawierały żadnych alkaloidów, i mogą, w ramach zapotrzebowania na ten cel, zezwolić na zbiór, przywóz, wywóz, obrót i posiadanie tych liści.

2. Strony dostarczą osobno oszacowania (artykuł 19) i dane statystyczne (artykuł 20) w odniesieniu do liści koka przeznaczonych do wyrobu dodatków zapachowych, chyba że te same liście koka są używane do otrzymywania z nich alkaloidów oraz do wyrobu dodatków zapachowych i jest to odpowiednio wyjaśnione w oszacowaniach i w danych statystycznych.

Artykuł 28

Kontrola nad konopiami indyjskimi

1. Jeśli Strona zezwala na uprawę rośliny konopi dla zbioru konopi indyjskich lub żywicy konopi indyjskich, to zastosuje do nich system kontroli przewidziany przez artykuł 23 dla maku lekarskiego.

2. Niniejsza konwencja nie ma zastosowania do rośliny konopi uprawianej wyłącznie w celach przemysłowych (włókno i nasiona) lub w celach ogrodniczych.

3. Strony podejmą takie kroki, jakie mogą okazać się niezbędne do zapobieżenia nadużywaniu liści rośliny konopi lub nielegalnemu obrotowi tymi liśćmi.

Artykuł 29

Wyrób

1. Strony będą wymagać, aby wyrób środków odurzających był dokonywany jedynie za zezwoleniem, chyba że wyrób ten jest dokonywany przez przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa państwowe.

2. Strony:

(a) będą kontrolować wszystkie osoby i przedsiębiorstwa prowadzące wyrób środków odurzających lub biorące udział w takim wyrobie;

(b) będą kontrolować za pomocą zezwoleń zakłady i pomieszczenia, w których może być dokonywany taki wyrób, oraz

(c) będą wymagały, by posiadający zezwolenia wytwórcy środków odurzających uzyskiwali okresowe pozwolenia wyszczególniające rodzaje i ilości środków odurzających, do których wyrobu będą uprawnieni. Okresowe pozwolenie nie musi być wymagane dla przetworów.

3. Strony nie dopuszczają do nagromadzenia w posiadaniu wytwórców środków odurzających ilości środków odurzających i słomy makowej przewyższającej ilość, która - biorąc pod uwagę sytuację na rynku - potrzebna jest do normalnego funkcjonowania przedsiębiorstwa.

Artykuł 30

Obrót i rozprowadzanie

1. (a) Strony będą wymagały, by obrót i rozprowadzanie środków odurzających były dokonywane na podstawie zezwoleń, chyba że ten obrót lub rozprowadzanie są dokonywane przez przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa państwowe.

(b) Strony:

(I) będą kontrolować wszystkie osoby i przedsiębiorstwa prowadzące obrót środkami odurzającymi lub rozprowadzające te środki bądź też biorące udział w takim obrocie lub rozprowadzaniu tych środków oraz

(II) będą kontrolować, za pomocą zezwoleń, zakłady i pomieszczenia, w których taki obrót i rozprowadzanie mogą być dokonywane.

Wymaganie uzyskiwania zezwoleń nie musi być stosowane do przetworów.

(c) Postanowienia lit. (a) i (b), dotyczące systemu zezwoleń, nie muszą być stosowane do osób odpowiednio uprawnionych do wykonywania czynności leczniczych lub naukowych, a także podczas wykonywania przez te osoby wymienionych czynności.

2. Ponadto Strony:

(a) nie dopuszczają do tego, aby w posiadaniu przedsiębiorstw zajmujących się obrotem lub rozprowadzaniem, przedsiębiorstw państwowych lub u wspomnianych wyżej odpowiednio uprawnionych osób nagromadziły się ilości środków odurzających i słomy makowej przewyższające ilości, które biorąc pod uwagę sytuację na rynku potrzebne są do normalnego funkcjonowania przedsiębiorstwa, oraz

(b) (I) będą wymagały, by środki odurzające były dostarczane lub wydawane osobom fizycznym tylko na przepis lekarski. Wymaganie to może nie być stosowane do tych środków odurzających, które osoby fizyczne mogą prawnie otrzymywać, używać, wydawać bądź stosować w związku z wykonywaniem czynności leczniczych, do których są odpowiednio uprawnione, i

(II) jeżeli Strony uznają to za konieczne lub pożądane będą wymagały, by recepty na środki odurzające zawarte w Wykazie I były wypisywane na urzędowych drukach wydawanych w formie książeczek z wtórnikami przez odpowiednie władze państwowe lub przez upoważnione do tego stowarzyszenia zawodowe.

3. Pożądane jest, by Strony wymagały, aby pisane lub drukowane oferty dotyczące środków odurzających, wszelkiego rodzaju ogłoszenia reklamowe, jak również prospekty opisowe odnoszące się do środków odurzających, a używane do celów handlowych, wewnętrzne opakowania paczek zawierających środki odurzające oraz etykiety, z którymi środki odurzające są wprowadzane do sprzedaży, wymieniały międzynarodową nazwę zalecaną, podaną do wiadomości przez Światową Organizację Zdrowia.

4. Jeśli Strona uzna to za konieczne lub pożądane, będzie wymagała, by wszystkie opakowania bezpośrednie środków odurzających posiadały dobrze widoczny podwójny czerwony pasek. Opakowania zewnętrzne środków odurzających nie będą znakowane podwójnym czerwonym paskiem.

5. Strony będą wymagały, by etykieta, z którą dany lek jest wprowadzany do sprzedaży, wykazywała dokładną zawartość środka odurzającego w jednostkach wagowych bądź zawartość procentową. Obowiązek podawania na etykiecie powyższych danych nie musi być stosowany do środków odurzających wydawanych osobom fizycznym na przepis lekarski.

6. Postanowienia ustępu 2 i 5 nie muszą być stosowane do obrotu detalicznego ani do rozprowadzania detalicznego środków odurzających objętych Wykazem II.

Artykuł 31

Specjalne postanowienia dotyczące obrotu międzynarodowego

1. Strony zezwolą na wywóz środków odurzających do jakiegokolwiek kraju lub terytorium tylko:

(a) zgodnie z prawami i przepisami danego kraju lub terytorium i

(b) w granicach oszacowania całkowitego dla danego kraju lub terytorium, jak przewiduje to ustęp 2 artykułu 19, z dodaniem ilości przeznaczonej na reeksport.

2. Strony będą sprawowały w portach i strefach wolnocłowych taki sam nadzór i taką samą kontrolę jak w innych częściach swego terytorium, z zastrzeżeniem jednak, że będą one mogły stosować nadzór i kontrolę w ostrzejszej formie.

3. (a) Strony będą kontrolować za pomocą zezwoleń przywóz i wywóz środków odurzających, z wyjątkiem przywozu i wywozu dokonywanego przez przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa państwowe.

(b) Strony będą kontrolować wszystkie osoby i przedsiębiorstwa prowadzące taki przywóz lub wywóz lub biorące w nich udział.

4. (a) Każda Strona, zezwalając na przywóz lub wywóz środków odurzających, będzie wymagała uzyskania odrębnego zezwolenia przywozowego lub wywozowego dla każdego poszczególnego przywozu lub wywozu niezależnie od tego, czy chodzi o jeden lub wiele środków odurzających.

(b) W zezwoleniu takim powinna być wymieniona nazwa środka odurzającego, międzynarodowa nazwa zalecana, jeśli taka istnieje, ilość, która ma być przywieziona lub wywieziona, nazwa i adres importera i eksportera oraz powinien być ustalony okres czasu, w ciągu którego przywóz lub wywóz ma być dokonany.

(c) Zezwolenie wywozowe powinno zawierać także numer i datę certyfikatu przywozowego (ustęp 5), a także wskazywać władzę, która go wystawiła.

(d) Certyfikat przywozowy może zezwalać na przywóz w kilku przesyłkach.

5. Przed wydaniem zezwolenia wywozowego Strony będą wymagały certyfikatu przywozowego, wydanego przez właściwe władze kraju lub terytorium przywozu, stwierdzającego, że przywóz środka lub środków odurzających wymienionych w tym certyfikacie jest dozwolony; certyfikat taki powinien być przedkładany przez osobę lub instytucję występującą o zezwolenie wywozowe. Strony powinny możliwie ściśle stosować się do wzoru certyfikatu przywozowego zatwierdzonego przez Komisję.

6. Kopia zezwolenia wywozowego powinna być dołączona do każdej przesyłki, a Rząd wystawiający zezwolenie wywozowe prześle kopię tego zezwolenia Rządowi kraju lub terytorium przywozu.

7. (a) Gdy przywóz został dokonany lub gdy upłynął okres, w ciągu którego przywóz miał być dokonany, Rząd kraju lub terytorium przywozu zwróci Rządowi kraju lub terytorium wywozu zezwolenie wywozowe z odpowiednim potwierdzeniem.

(b) Potwierdzenie wskaże ilość rzeczywiście przywiezioną.

(c) Jeśli ilość rzeczywiście wywożona jest mniejsza niż ilość podana w zezwoleniu wywozowym, właściwe władze wykażą w zezwoleniu wywozowym i na każdej jego oficjalnej kopii ilość rzeczywiście wywożoną.

8. Wywóz w formie przesyłek, skierowanych na skrytkę pocztową lub pod adresem banku na rachunek osób innych niż wskazane w zezwoleniu wywozowym, jest zabroniony.

9. Wywóz w formie przesyłek adresowanych do magazynu wolnocłowego jest zabroniony, chyba że Rząd kraju przywozu zaświadczy w certyfikacie przywozowym, przedstawionym przez osobę lub instytucję występującą o zezwolenie wywozowe, że zezwolił na przywóz danej przesyłki w celu zdeponowania jej w magazynie wolnocłowym.

W takich wypadkach w zezwoleniu wywozowym powinno być wyraźnie zaznaczone, że przesyłkę wywozi się w tym celu.

Każde podjęcie przesyłki z magazynu wolnocłowego będzie wymagało zezwolenia kompetentnych władz, a jeżeli przesyłka przeznaczona jest za granicę, będzie w rozumieniu niniejszej konwencji traktowana jako nowy wywóz.

10. Przesyłki środków odurzających, przybywające na obszar Strony lub obszar ten opuszczające, do których nie załączono zezwoleń wywozowych, będą zatrzymywane przez właściwe władze.

11. Strona nie zezwoli na przewóz tranzytowy przez swój obszar jakichkolwiek środków odurzających przeznaczonych dla innego kraju, niezależnie od tego, czy przesyłka jest lub nie jest wyładowywana ze środka transportowego, którym jest przywożona, chyba że kopia zezwolenia wywozowego odnoszącego się do danej przesyłki będzie przedstawiona właściwym władzom danej Strony.

12. Właściwe władze kraju lub terytorium, przez który dozwolony został przewóz przesyłki zawierającej środki odurzające, zastosują wszelkie niezbędne kroki celem niedopuszczenia do tego, aby dana przesyłka została skierowana do innego miejsca przeznaczenia niż to, które jest uwidocznione na towarzyszącej przesyłce kopii zezwolenia wywozowego, chyba że Rząd kraju lub terytorium, przez które odbywa się przewóz, zezwoli na taką zmianę. Rząd kraju lub terytorium, przez które odbywa się tranzyt, będzie traktował każdą prośbę o zmianę przeznaczenia, tak jakby chodziło o wywóz z kraju lub terytorium, przez które odbywa się tranzyt, do kraju lub terytorium nowego przeznaczenia.

Jeśli zostanie dozwolona zmiana przeznaczenia, to postanowienia lit. (a) i (b) ustępu 7 będą miały również zastosowanie pomiędzy krajem lub terytorium, przez które odbywał się tranzyt, a krajem lub terytorium, z którego nastąpił pierwotnie wywóz przesyłki.

13. Żadna przesyłka środków odurzających, znajdująca się w tranzycie lub zdeponowana w magazynie wolnocłowym, nie może być poddawana jakiegokolwiek przeróbce, która by zmieniała istotę danego środka odurzającego. Opakowanie nie może być zmieniane bez zezwolenia właściwych władz.

14. Postanowienia ustępów 11 i 13, odnoszące się do tranzytu środków odurzających przez obszar Strony, nie mają zastosowania, jeśli przesyłka jest przewożona samolotem, który nie ląduje w kraju lub terytorium, przez które odbywa się tranzyt. Jeśli samolot ląduje w takim kraju lub na takim terytorium, postanowienia te powinny być stosowane w stopniu, w jakim okoliczności będą tego wymagały.

15. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają postanowień jakichkolwiek umów międzynarodowych ograniczających kontrolę, która może być wykonywana przez którąkolwiek ze Stron w odniesieniu do środków odurzających znajdujących się w tranzycie.

16. Żadne z postanowień tego artykułu, oprócz lit. (a) ustępu 1 i ustępu 2, nie muszą być stosowane do przetworów objętych Wykazem III.

Artykuł 32

Specjalne postanowienia dotyczące przewozu środków odurzających w apteczkach pierwszej pomocy statków lub samolotów kursujących na trasach międzynarodowych

1. Przewóz międzynarodowy na statkach lub samolotach ograniczonych ilości środków odurzających, które mogą być potrzebne w czasie podróży przy udzielaniu pierwszej pomocy i w nagłych wypadkach, nie będzie uważany za przywóz, wywóz lub tranzyt w rozumieniu niniejszej konwencji.

2. Kraje, w których statki bądź samoloty wpisane są do rejestru, zastosują odpowiednie środki ostrożności, by zapobiec niewłaściwemu użyciu środków odurzających, o których mowa w ustępie 1, lub ich użyciu na cele nielegalne. Komisja zaleci takie środki ostrożności w porozumieniu z właściwymi organizacjami międzynarodowymi.

3. Środki odurzające przewożone statkami lub samolotami zgodnie z ustępem 1 będą poddane prawom, przepisom i zezwoleniom kraju, w którym statki bądź samoloty wpisane są do rejestru, bez ograniczenia jednak prawa właściwych władz krajowych do dokonywania sprawdzania, inspekcji i innych czynności kontrolnych na pokładzie statków i samolotów. Podanie powyższych środków odurzających w nagłych wypadkach nie będzie uważane za pogwałcenie wymagań lit. (b) ustępu 2 artykułu 30.

Artykuł 33

Posiadanie środków odurzających

Strony nie zezwolą na posiadanie środków odurzających bez właściwego uprawnienia.

Artykuł 34

Środki nadzoru i inspekcji

1. Strony będą wymagały:

(a) by wszystkie osoby, którym zostały wydane zezwolenia przewidziane przez niniejszą konwencję lub które zajmują stanowiska kierownicze bądź nadzorcze w przedsiębiorstwie państwowym, utworzonym zgodnie z niniejszą konwencją, posiadały odpowiednie kwalifikacje dla skutecznego i prawidłowego wypełniania przepisów praw i rozporządzeń wydanych w jej wykonaniu oraz

(b) by władze administracyjne, wytwórcy, osoby zajmujące się obrotem, naukowcy, instytucje naukowe i szpitale prowadziły rejestry, wykazujące ilości każdego środka odurzającego wytworzonego oraz ilości każdorazowo nabytych lub zużytych środków odurzających. Rejestry takie powinny być przechowywane przez okres czasu nie krótszy niż dwa lata. Tam, gdzie używane są książeczki z wtórnikiem na oficjalne recepty lekarskie (lit. (b) ustępu 2 artykułu 30), powinny być one wraz z wtórnikiem również przechowywane przez okres czasu nie krótszy niż dwa lata.

Artykuł 35

Walka z nielegalnym obrotem

Biorąc pod uwagę własne systemy konstytucyjne, prawne i administracyjne, Strony:

(a) podejmą kroki na szczeblu krajowym w celu uzgodnienia akcji zapobiegawczej i represyjnej skierowanej przeciwko nielegalnemu obrotowi; w tym celu mogą one wyznaczyć odpowiedni urząd, odpowiedzialny za takie współdziałanie;

(b) będą sobie wzajemnie pomagały w walce z nielegalnym obrotem środkami odurzającymi;

(c) będą ściśle współdziałały ze sobą i z właściwymi międzynarodowymi organizacjami, których są członkami, w celu prowadzenia w sposób uzgodniony walki przeciwko nielegalnemu obrotowi;

(d) zapewnią, aby międzynarodowe współdziałanie właściwych urzędów przebiegało bez zahamowań;

(e) zapewnią, aby w przypadku przekazywania między krajami dokumentów prawnych w celu prowadzenia akcji sądowej, przekazanie następowało bez zahamowań organom wyznaczonym przez Strony; wymóg ten nie narusza prawa Strony do żądania, aby dokumenty prawne były jej przesłane na drodze dyplomatycznej;

(f) dostarczą, jeżeli uznają to za właściwe, Organowi i Komisji za pośrednictwem Sekretarza Generalnego, w uzupełnieniu informacji wymaganej zgodnie z artykułem 18, informacji na temat nielegalnej działalności związanej ze środkami odurzającymi wewnątrz swych granic, włączając w to informacje o nielegalnych uprawach, zbiorach, wyrobie, użyciu i obrocie środkami odurzającymi; oraz

(g) dostarczą informacji, o których mowa w poprzednim ustępie, jeśli jest to możliwe, w taki sposób i w tych terminach, jakie Organ zażąda; na prośbę Strony Organ może zaproponować swoją pomoc w dostarczeniu informacji i w działaniach zmierzających do ograniczenia nielegalnej działalności, związanej ze środkami odurzającymi wewnątrz granic tej Strony.

Artykuł 36

Postanowienia karne

1. (a) Z zastrzeżeniem swych ograniczeń konstytucyjnych, każda Strona podejmie takie kroki, które zapewnią, aby uprawa, zbiór, wyrób, sporządzanie wyciągów, przetwarzanie, posiadanie, oferowanie, oferowanie do sprzedaży, rozpowszechnianie, kupno, sprzedaż, dostarczanie na jakichkolwiek warunkach, pośredniczenie, wysyłanie, przesyłanie w tranzycie, przewóz, przywóz i wywóz środków odurzających, sprzeczne z postanowieniami niniejszej konwencji, i wszelkie inne czynności, które w przekonaniu danej Strony mogą być w sprzeczności z postanowieniami niniejszej konwencji, były uznane za przestępstwa karalne, gdy popełniane są umyślnie, i aby poważne przestępstwa podlegały odpowiedniej karze, a w szczególności karze więzienia lub innej karze pozbawienia wolności;

(b) Niezależnie od postanowień zawartych w poprzedniej literze, gdy przestępstwa te popełnią osoby nadużywające środków odurzających, Strony mogą postanowić - albo jako alternatywę do skazania lub orzeczenia kary, albo w uzupełnieniu do skazania lub orzeczenia kary - aby zastosowano wobec tych osób środki lecznicze, kształcenie, opiekę po leczeniu, rehabilitację i resocjalizację, zgodnie z ustępem 1 artykułu 38.

2. Z zastrzeżeniem ograniczeń konstytucyjnych Strony, jej systemu prawnego i prawa wewnętrznego:

(a) (i) każde z przestępstw wyszczególnionych w ustępie 1 będzie uważane za przestępstwo odrębne, jeśli zostało popełnione w różnych krajach;

(ii) umyślny udział w którymkolwiek z wymienionych przestępstw, zmowa w celu ich popełnienia i usiłowanie ich popełnienia oraz czynności przygotowawcze i operacje finansowe związane z przestępstwami wymienionymi w niniejszym artykule będą stanowiły przestępstwa karalne, przewidziane w ustępie 1;

(iii) wyroki skazujące, wydane za granicą za popełnienie takich przestępstw, będą brane pod uwagę dla ustalenia przypadków recydywy; oraz

- (iv) wyżej wymienione poważne przestępstwa, niezależnie od tego, czy zostały popełnione przez obywateli własnego kraju czy przez cudzoziemców, będą ścigane przez Stronę, na której terytorium przestępstwo zostało dokonane, lub przez Stronę, na której terytorium przestępca zostanie zatrzymany, jeżeli wydanie nie może być dokonane ze względu na ustawodawstwo Strony, do której wniosek o wydanie został skierowany, i jeśli taki przestępca nie był już uprzednio sądzony i wyrok nie został wydany;
- (b) (i) każde z przestępstw wymienionych w ustępach 1 i 2 (a) (ii) tego artykułu będzie uważane za przestępstwo powodujące wydanie w każdej umowie o ekstradycji obowiązującej między Stronami. Strony postarają się włączyć te przestępstwa, jako przestępstwa powodujące wydanie, do każdej umowy o ekstradycji, która ma być między nimi zawarta;
- (ii) jeżeli Strona, która uzależnia wydanie od istnienia odpowiedniej umowy o ekstradycji, otrzymała wniosek o wydanie od innej Strony, z którą nie ma umowy o ekstradycji, może według własnego uznania uznać niniejszą konwencję za prawną podstawę do dokonania wydania w odniesieniu do przestępstw wymienionych w ustępach 1 i 2 (a) (ii) niniejszego artykułu. Do wydania stosuje się pozostałe warunki przewidziane przez ustawodawstwo Strony, do której wpłynął wniosek;
- (iii) Strony, które nie uzależniają wydania od istnienia odpowiedniej umowy, uzgodnią między sobą traktowanie przestępstw wymienionych w ustępach 1 i 2 (a) (ii) niniejszego artykułu jako powodujących wydanie, z uwzględnieniem warunków przewidzianych przez ustawodawstwo Strony, do której wpłynął wniosek;
- (iv) wydanie będzie przyznane zgodnie z ustawodawstwem Strony, do której skierowany został wniosek o wydanie i, niezależnie od punktów (b) (i), (ii) i (iii) niniejszego ustępu, Strona będzie miała prawo odmówić zgody na wydanie, jeżeli właściwe władze uznają, że przestępstwo nie jest dostatecznie poważne.

3. Postanowienia niniejszego artykułu podlegają w sprawach dotyczących jurysdykcji przepisom prawa karnego zainteresowanej Strony.

4. Żadne z postanowień niniejszego artykułu nie narusza zasady, że przestępstwa w nim wymienione będą określane, ścigane i karane zgodnie z prawem krajowym Strony.

Artykuł 37

Zajęcie i konfiskata

Wszelkie środki odurzające, substancje i wyposażenie użyte lub przeznaczone do popełnienia któregokolwiek z wymienionych w artykule 36 przestępstw, podlegają zajęciu i konfiskacie.

Artykuł 38

Środki przeciwko narkomanii

1. Strony zwrócą szczególną uwagę i zastosują wszelkie praktycznie możliwe kroki w celu zapobieżenia nadużywaniu środków odurzających oraz dla wczesnego wykrywania, leczenia, kształcenia, opieki po leczeniu, rehabilitacji i resocjalizacji zagrożonych osób i będą koordynować swoje wysiłki podejmowane w tych celach.

2. Strony będą popierać, w miarę możliwości, kształcenie personelu w zakresie leczenia, opieki po leczeniu, rehabilitacji i resocjalizacji osób nadużywających środków odurzających.

3. Strony podejmą wszelkie praktycznie możliwe kroki w celu udzielenia pomocy osobom, których praca wymaga zdobycia zrozumienia dla problemów nadużywania środków odurzających i zapobiegania ich nadużywaniu, i będą takie zrozumienie rozpowszechniać wśród szerokich kręgów społeczeństwa, jeżeli istnieje obawa, że nadużywanie tych środków może przybrać wielkie rozmiary.

Artykuł 38 bis

Jeżeli Strona uzna to za pożądane w ramach swoich działań przeciwko nielegalnemu obrotowi środkami odurzającymi, biorąc należyte pod uwagę własny system konstytucyjny, prawny i administracyjny, na jej życzenie, z pomocą techniczną Organu lub agencji wyspecjalizowanych, będzie popierać, w konsultacji z innymi zainteresowanymi Stronami regionu, ustanowienie porozumień mających na celu rozwój regionalnych ośrodków badawczych i szkoleniowych dla zwalczania problemów wynikających z nielegalnego używania środków odurzających i ich obrotu.

Artykuł 39

Stosowanie surowszych krajowych przepisów kontroli niż przepisy przewidziane przez niniejszą konwencję

Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie wyklucza przyjęcia i nie będzie uważane za wykluczające przyjęcie przez Stronę surowszych i ściślejszych przepisów kontroli od przepisów przewidzianych niniejszą konwencją, a w szczególności nie przeszkodzi Stronie wymagać, by przetwory objęte Wykazem III lub środki odurzające objęte Wykazem II były poddane wszystkim przepisom kontroli przewidzianym dla środków odurzających objętych Wykazem I lub niektórym z tych przepisów, jeśli będzie to uważała za konieczne albo pożądane dla ochrony zdrowia publicznego i dobrobytu.

Artykuł 40

Języki konwencji i procedura dotycząca podpisania, ratyfikacji i przystąpienia

1. Niniejsza konwencja, której teksty angielski, chiński, francuski, hiszpański i rosyjski są jednakowo autentyczne, będzie otwarta do podpisu do dnia 1 sierpnia 1961 r. w imieniu każdego członka Organizacji Narodów Zjednoczonych, każdego Państwa nie będącego jej członkiem, które jest Stroną Statutu Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości lub członkiem jednej z organizacji wyspecjalizowanych Narodów Zjednoczonych, a także w imieniu każdego innego Państwa, które Rada może zaprosić, by stało się Stroną konwencji.

2. Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji. Dokumenty ratyfikacyjne będą złożone Sekretarzowi Generalnemu.

3. Po dniu 1 sierpnia 1961 r. niniejsza konwencja będzie otwarta do przystąpienia dla każdego państwa wymienionego w ustępie 1. Dokumenty przystąpienia będą złożone Sekretarzowi Generalnemu.

Artykuł 41

Wejście w życie

1. Niniejsza konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia następującego po dacie złożenia czterdziestego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia zgodnie z artykułem 40.

2. W odniesieniu do każdego innego Państwa, które złoży dokument ratyfikacyjny lub dokument przystąpienia po dacie złożenia wspomnianego czterdziestego dokumentu, niniejsza konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia po złożeniu przez to Państwo jego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

Artykuł 42

Zastosowanie do terytoriów

Niniejsza konwencja będzie miała zastosowanie do wszystkich terytoriów niemetropolitalnych, za których stosunki międzynarodowe dana Strona jest odpowiedzialna, z wyjątkiem wypadków, w których zgodnie z konstytucją danej Strony lub terytorium lub ze względów zwyczajowych wymagana jest uprzednia zgoda takiego terytorium. W takim wypadku Strona poczyni starania w możliwie najkrótszym czasie o uzyskanie koniecznej zgody terytorium i gdy zgodę tę otrzyma, zawiadomi o tym Sekretarza Generalnego. Niniejsza konwencja będzie miała zastosowanie do terytorium lub terytoriów wymienionych w takim zawiadomieniu z chwilą otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego. W razie gdy uprzednia zgoda terytorium niemetropolitalnego nie jest wymagana, zainteresowana Strona złoży w momencie podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia oświadczenie, wymieniające terytorium lub terytoria niemetropolitalne, do których niniejsza konwencja będzie miała zastosowanie.

Artykuł 43

Terytoria dla celów, o których mowa w artykułach 19, 20, 21 i 31

1. Każda ze Stron może powiadomić Sekretarza Generalnego, że dla celów, o których mowa w artykułach 19, 20, 21 i 31, jedno z jej terytoriów zostało podzielone na dwa lub więcej terytoriów bądź że dwa lub więcej spośród jej terytoriów zostały połączone w jedno terytorium.

2. Dwie lub kilka Stron mogą powiadomić Sekretarza Generalnego, że na skutek ustanowienia między nimi unii celnej Strony te będą dla celów, o których mowa w artykułach 19, 20, 21 i 31, stanowiły jedno terytorium.

3. Wszelkie powiadomienia złożone w myśl powyższych ustępów 1 lub 2 nabiorą mocy 1 stycznia roku

następującego po roku, w którym dokonano notyfikacji.

Artykuł 44

Uchylenie poprzednich porozumień międzynarodowych

1. Postanowienia niniejszej konwencji z chwilą jej wejścia w życie uchylają i zastępują między Stronami postanowienia następujących porozumień:

(a) Międzynarodowej konwencji opiumowej, podpisanej w Hadze 23 stycznia 1912 r.,

(b) Układu w sprawie wyrobu, handlu wewnętrznego i użycia opium przerobionego, podpisanego w Genewie 11 lutego 1925 r.,

(c) Konwencji międzynarodowej dotyczącej opium, podpisanej w Genewie 19 lutego 1925 r.,

(d) Konwencji o ograniczeniu fabrykacji i podziale środków odurzających, podpisanej w Genewie 13 lipca 1931 r.,

(e) Układu w sprawie zniesienia zwyczaju palenia opium na Dalekim Wschodzie, podpisanego w Bangkoku 27 listopada 1931 r.,

(f) Protokołu podpisanego w Lake Success 11 grudnia 1946 r., wprowadzającego zmiany do umów, konwencji i protokołów dotyczących środków odurzających, zawartych w Hadze 23 stycznia 1912 r., w Genewie 11 lutego 1925 r. i 19 lutego 1925 r. oraz 13 lipca 1931 r., w Bangkoku 27 listopada 1931 r. i w Genewie 26 czerwca 1936 r., z wyjątkiem postanowień dotyczących tej ostatniej konwencji,

(g) konwencji i porozumień wymienionych w lit. (a) do (e), zmienionych protokołem z 1946 r., o którym mowa w lit. (f),

(h) Protokołu podpisanego w Paryżu 19 listopada 1948 r. obejmującego międzynarodową kontrolą środki odurzające nie objęte Konwencją z dnia 13 lipca 1931 r. o ograniczeniu fabrykacji i o uregulowaniu podziału środków odurzających zmienioną Protokołem podpisanym w Lake Success dnia 11 grudnia 1946 r.,

(i) Protokół o ograniczeniu i uregulowaniu uprawy roślin maku, zbioru, obrotu międzynarodowego i hurtowego oraz użycia opium, podpisanego w Nowym Jorku 23 czerwca 1953 r., o ile by protokół ten wszedł w życie.

2. Z chwilą wejścia w życie niniejszej konwencji, artykuł 9 Konwencji o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi, podpisanej w Genewie 26 czerwca 1936 r. straci moc pomiędzy Stronami wspomnianej konwencji będącymi również Stronami niniejszej konwencji i zostanie zastąpiony przez lit. (b) ustępu 2 artykułu 36 niniejszej konwencji, z tym że Strona taka będzie mogła, w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego, utrzymać w mocy wspomniany artykuł 9.

Artykuł 45

Postanowienia przejściowe

1. Czynności Organu, przewidzianego w artykule 9, będą od chwili wejścia w życie niniejszej konwencji (artykuł 41 ustęp 1) wykonywane tymczasowo odpowiednio według właściwości przez Stały Komitet Centralny, utworzony na mocy postanowień rozdziału VI konwencji wymienionej w lit. (c) artykułu 44 z późniejszymi zmianami, oraz przez Organ Nadzoru, utworzony na mocy postanowień rozdziału II konwencji wymienionej w lit. (d) artykułu 44 z późniejszymi zmianami.

2. Rada ustali datę, od której nowy Organ wymieniony w artykule 9 rozpocznie swą działalność. Od tego dnia Organ ten przejmie funkcje Stałego Komitetu Centralnego oraz Organu Kontroli, wspomnianych w ustępie 1, w stosunku do Państw będących Stronami porozumień wymienionych w artykule 44, a nie będących Stronami niniejszej konwencji.

Artykuł 46

Wypowiedzenie

1. Po upływie dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszej konwencji (artykuł 41 ustęp 1) każda ze Stron może we własnym imieniu lub w imieniu terytorium, za którego stosunki międzynarodowe jest odpowiedzialna i które cofnęło swą zgodę udzieloną w myśl artykułu 42, wypowiedzieć niniejszą konwencję pisemnym dokumentem złożonym Sekretarzowi Generalnemu.

2. Wypowiedzenie otrzymane przez Sekretarza Generalnego w dniu 1 lipca któregośkolwiek roku lub przed tą datą nabierze mocy dnia 1 stycznia następnego roku, a wypowiedzenie otrzymane po 1 lipca nabierze mocy, tak jakby Sekretarz Generalny otrzymał je w dniu 1 lipca następnego roku lub przed tą datą.

3. Niniejsza konwencja straci moc obowiązującą, jeśli na skutek wypowiedzeń, dokonanych zgodnie z ustępem 1, przestaną istnieć warunki wymagane dla jej wejścia w życie, przewidziane w ustępie 1 artykułu 41.

Artykuł 47

Poprawki

1. Każda ze Stron może zaproponować poprawkę do niniejszej konwencji. Teksty wszelkich takich poprawek wraz z uzasadnieniem powinny być przekazane Sekretarzowi Generalnemu, który poda je do wiadomości Stronom i Radzie. Rada może postanowić albo:

(a) że zgodnie z ustępem 4 artykułu 62 Karty Narodów Zjednoczonych należy zwołać konferencję celem rozważenia proponowanej poprawki, albo też

(b) że należy zapytać Strony, czy przyjmują zaproponowaną poprawkę, jak również prosić je o przedstawienie Radzie swoich uwag w odniesieniu do poprawki.

2. Jeśli proponowana poprawka, rozesłana zgodnie z lit. (b) ustępu 1 niniejszego artykułu, nie zostanie odrzucona przez żadną ze Stron w ciągu osiemnastu miesięcy po jej rozesłaniu, wejdzie ona wówczas w życie. Jeśli jednak proponowana poprawka zostanie odrzucona przez którąkolwiek ze Stron, to Rada będzie mogła rozstrzygnąć w świetle uwag otrzymanych od Stron, czy należy zwołać konferencję do rozważenia takiej poprawki.

Artykuł 48

Spory

1. Jeśli pomiędzy dwiema lub więcej Stronami powstanie spór co do interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji, wspomniane Strony porozumieją się ze sobą w celu uregulowania tego sporu za pomocą rokowań, dochodzeń, mediacji, ugody, arbitrażu, odniesienia się do organizacji regionalnych, na drodze sądowej lub w inny pokojowy sposób według ich wyboru.

2. Wszelki tego rodzaju spór, który nie będzie mógł być uregulowany w wyżej określony sposób, będzie przedłożony Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości do rozstrzygnięcia.

Artykuł 49

Zastrzeżenia przejściowe

1. Strona może w chwili podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia zastrzec sobie prawo do czasowego zezwolenia na którymkolwiek ze swych terytoriów na:

(a) używanie opium do celów quasi-leczniczych,

(b) palenie opium,

(c) żucie liści koka,

(d) używanie konopi indyjskich, żywicy konopi indyjskich, wyciągów i nalewek z konopi indyjskich do celów nieleczniczych oraz

(e) zbiór i wyrób środków odurzających oraz obrót środkami odurzającymi wymienionymi w lit. (a) do (d) dla celów wspomnianych w tych ustępach.

2. Zastrzeżenia zgłoszone w myśl ustępu 1 podlegają następującym ograniczeniom:

(a) Czynności wspomniane w ustępie 1 będą mogły być dozwolone jedynie w takim zakresie, w jakim były one tradycyjne na terytoriach, w odniesieniu do których zgłoszono zastrzeżenie, i w jakim były one dozwolone w dniu 1 stycznia 1961 r.

(b) Nie będzie można zezwolić na jakikolwiek wywóz środków odurzających, wymienionych w ustępie 1, dla celów wspomnianych w tym ustępie do Państwa nie będącego Stroną niniejszej konwencji ani też do terytorium, do którego niniejsza konwencja nie ma zastosowania w myśl artykułu 42.

(c) Palenie opium będzie dozwolone jedynie osobom wpisanym do rejestru przez właściwe władze według stanu na dzień 1 stycznia 1964 r.

(d) Używanie opium do celów quasi-leczniczych będzie musiało być zniesione w ciągu 15 lat od chwili wejścia w życie niniejszej konwencji zgodnie z ustępem 1 artykułu 41.

(e) Żucie liści koka będzie musiało być zniesione w ciągu dwudziestu pięciu lat od chwili wejścia w życie niniejszej konwencji zgodnie z ustępem 1 artykułu 41.

(f) Używanie konopi indyjskich do celów innych niż lecznicze i naukowe powinno ustać tak szybko, jak tylko będzie to możliwe, jednak w każdym razie w ciągu dwudziestu pięciu lat od chwili wejścia w życie niniejszej konwencji zgodnie z ustępem 1 artykułu 41.

(g) Zbiór i wyrób środków odurzających oraz obrót środkami odurzającymi, wymienionymi w ustępie 1, dla potrzeb wymienionych w tym ustępie będą musiały być zmniejszone i ostatecznie zniesione jednocześnie z ograniczeniem i zniesieniem takich potrzeb.

3. Strona wnosząca zastrzeżenie w myśl ustępu 1:

(a) Włączy do rocznego sprawozdania, przesyłanego Sekretarzowi Generalnemu zgodnie z lit. (a)

ustępu 1 artykułu 18, opis dokonanego w ciągu poprzedniego roku postępu w kierunku zniesienia używania, zbioru, wyrobu bądź obrotu, o których mowa w ustępie 1, oraz

(b) dostarczy Organowi osobnych oszacowań (artykuł 19) oraz danych statystycznych (artykuł 20) dotyczących użytkowania, co do którego zostało zgłoszone zastrzeżenie w sposób i w formie wymaganych przez Organ.

4. (a) Jeśli Strona, która zgłosi zastrzeżenie w myśl ustępu 1, nie dostarczy:

(I) sprawozdania wymienionego w lit. (a) ustępu 3 w ciągu sześciu miesięcy następujących po zakończeniu roku, do którego odnoszą się informacje,

(II) oszacowań wymienionych w lit. (b) ustępu 3 w ciągu trzech miesięcy od daty ustalonej przez Organ zgodnie z ustępem 1 artykułu 12,

(III) danych statystycznych wspomnianych w lit. (b) ustępu 3 w ciągu trzech miesięcy od daty, do której powinny być dostarczone zgodnie z ustępem 2 artykułu 20,

Organ lub Sekretarz Generalny, zależnie od właściwości, skieruje do odnośnej Strony notyfikację o opóźnieniu i zażąda dostarczenia powyższych informacji w ciągu trzech miesięcy po otrzymaniu tej notyfikacji.

(b) Jeśli Strona nie zastosuje się w podanym wyżej terminie do żądania Organu lub Sekretarza Generalnego, odnośne zastrzeżenie zgłoszone w myśl ustępu 1 przestanie skutkować.

5. Państwo, które zgłosiło zastrzeżenia, może w każdej chwili cofnąć je w całości lub w części w drodze pisemnej notyfikacji.

Artykuł 50

Inne zastrzeżenia

1. Nie są dozwolone zastrzeżenia inne niż zastrzeżenia zgłoszone zgodnie z artykułem 49 lub następującymi ustępami.

2. Każde z Państw może w chwili podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia zgłosić zastrzeżenia do następujących postanowień niniejszej konwencji:

ustępów 2 i 3 artykułu 12; ustępu 2 artykułu 13;

ustępów 1 i 2 artykułu 14; lit. (b) ustępu 1

artykułu 31 i artykułu 48.

3. Państwo, które pragnie stać się Stroną konwencji, lecz chce mieć prawo do zgłoszenia zastrzeżeń innych niż wymienione w ustępie 2 niniejszego artykułu lub w artykule 49, może zawiadomić Sekretarza Generalnego o takim zamiarze. Jeżeli w okresie dwunastu miesięcy od daty zawiadomienia Stron o odnośnym zastrzeżeniu przez Sekretarza Generalnego jedna trzecia Państw, które ratyfikowały konwencję lub do niej przystąpiły przed końcem tego okresu, nie wyrazi sprzeciwu wobec tego zastrzeżenia, zostanie ono uznane za dopuszczalne, z tym jednak że Państwa, które wyraziły sprzeciw wobec zastrzeżenia, nie są zobowiązane do podejmowania w stosunku do Państwa, które je zgłosiło, tych zobowiązań prawnych wynikających z niniejszej konwencji, których to zastrzeżenie dotyczy.

4. Państwo, które zgłosiło zastrzeżenia, może w każdej chwili wycofać je w całości lub w części w drodze pisemnej notyfikacji.

Artykuł 50

Notyfikacje

Sekretarz Generalny będzie zawiadamiał wszystkie Państwa wspomniane w ustępie 1 artykułu 40 o:

(a) podpisach, ratyfikacjach lub przystąpieniach zgodnie z artykułem 40,

(b) dacie wejścia w życie niniejszej konwencji zgodnie z artykułem 41,

(c) wypowiedzeniach zgodnie z artykułem 46 oraz

(d) deklaracjach i notyfikacjach zgodnie z artykułami 42, 43, 47, 49 i 50.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję w imieniu swoich Rządów.

Sporządzono w Nowym Jorku trzydziestego marca tysiąc dziewięćset sześćdziesiątego pierwszego roku w jednym egzemplarzu, który będzie złożony w archiwach Organizacji Narodów Zjednoczonych i którego uwierzytelnione kopie będą przekazane wszystkim członkom Organizacji Narodów Zjednoczonych i innym Państwom, wymienionym w ustępie 1 artykułu 40.

WYKAZ I ŚRODKÓW ODURZAJĄCYCH

ACETYLOMETADOL czyli 3-acetoksy-6-dwumetyloamino-4,4-dwufenyloheptan

ALLILOPRODYNA czyli 3-allilo-1-metylo-4-fenylo-4-propionoksyperydyna

ALFACETYLOMETADOL czyli alfa-3-acetoksy-6-dwumetyloamino-4,4-dwufenyloheptan

ALFAMEPRODYNA czyli alfa-3-etylo-1-metylo-4-fenylo-4-propionoksyperydyna

ALFAMETADOL czyli alfa-6-dwumetyloamino-4,4-dwufenyloheptanol-3
ALFAPRODYNA czyli alfa-1,3-dwumetylo-4-fenilo-4-propionoksyperydydyna
ANILERYDYNA czyli ester etylowy kwasu 1-para-aminofenetylo-4-fenylopiperydynokarboksyłowego-4
BENZETYDYNA czyli ester etylowy kwasu 1-(2-benzylksyetylo)-4-fenylopiperydynokarboksyłowego-4
BENZYLORMOFINA czyli 3-benzylmorfina
BETACETYLOMETADOL czyli beta-3-acetoksy-6-dwumetyloamino-4,4-dwufenyloheptan
BETAMEPRODYNA czyli beta-3-etylo-1-metylo-4-fenilo-4-propionoksyperydydyna
BETAMETADOL czyli beta-6-dwumetyloamina-4,4-dwufenyloheptanol-3
BETAPRODYNA czyli beta-1,3-dwumetylo-4-fenilo-4-propinoksyperydydyna
KONOPI INDYJSKICH ZIELE I ŻYWICA, a także przygotowane z nich wyciągi i nalewki
KLONITAZEN czyli 2-para-chlorobenzyl-1-dwuetyloaminoetylo-5-nitrobenzimidazol
LIŚCIE KOKA
KOKAINA czyli ester metylowy benzoiliekgoniny
KONCENTRAT SŁOMY MAKOWEJ czyli substancja powstająca w procesie otrzymywania alkaloidów ze
słomy makowej, jeżeli substancja ta zostaje wprowadzona do obrotu
DEZOMORFINA czyli dwuhydroksydeoksymorfina
DEKSTROMORAMID czyli (+)-4-[2-metylo-4-okso-3,3-dwufenylo-4-(1-pirolidynylo)-butylo]-morfolina
DIAMPROMID czyli N-[2-(N-metylofenetyloamino) propylo]-propionanilid
DIETYLOTIAMBUTEN czyli 3-dwuetyloamino-1,1-bis-(2'-tienylo)-buten-1
DWUHYDROMORFINA
DIMENOKSADOL czyli ester 2-dwumetyloaminoetylowy kwasu 1-etoksy-1,1-dwufenylooctowego
DIMEFEPTANOL czyli 6-dwumetyloamino-4,4-dwufenyloheptanol-3
DIMETYLOTIAMBUTEN czyli 3-dwumetyloamino-1,1-bis-(2'-tienylo)-buten-1
MAŚLAN DIOKSAFETYLU czyli ester etylowy kwasu 4-morfolino-2,2-dwufenylomasłowego
DIFENOKSYLAT czyli ester etylowy kwasu 1-(3-cjano-3,5-dwufenylopropylo)-4-
fenylopiperydynokarboksyłowego-4
DIPIPANON czyli 4,4-dwufenylo-6-piperydinoheptanon-3
EKGONINA, a także jej estry i inne pochodne, które można przetworzyć na ekgoninę i kokainę
ETYLOMETYLOTIAMBUTEN czyli 3-etylometyloamino-1,1-bis-(2'-tienylo)-buten-1
ETONITAZEN czyli 1-dwuetyloaminoetylo-2-para-etoksybenzyl-5-nitro-benzimidazol
ETOKSERYDYNA czyli ester etylowy kwasu 1-[2-(hydroksyetoksy)-etylo]-4-
fenylopiperydynokarboksyłowego-4
FURETYDYNA czyli ester etylowy kwasu 1-(2-czterohydroksyfurfuryloksyetylo)-4-fenilo-
piperydynokarboksyłowego-4
HEROINA czyli dwuacetylmorfina
HYDROKODON czyli dwuhydrokodeinon
HYDROMORFINOL czyli 14-hydroksydwuhydromorfina
HYDROMORFON czyli dwuhydromorfinon
HYDROKSPETYDYNA czyli ester etylowy kwasu 4-metahydroksyfenylo-1-
metylopiperydynokarboksyłowego-4
IZOMETADON, czyli 6-dwumetyloamino-5-metylo-4,4-dwufenyloheksanon-3
KETOBEMIDON czyli 4-meta-hydroksyfenylo-1-metylo-4-propionylo-piperydydyna
LEWOMETORFAN⁷⁾ czyli (-)-3-metoksy-N-metylomorfinan
LEWOMORAMID czyli (-)-4-[2-metylo-4-okso-3,3-dwufenylo-4-(1-pirolidynylo)-butylo]-morfolina
LEWOFENACYLOMORFAN czyli (-)-3-hydroksy-N-fenacylomorfinan
LEWORFANOL⁷⁾ czyli (-)-3-hydroksy-N-metylomorfinan
METAZOCYNA czyli 2'-hydroksy-2, 5, 9-trójmetylo-6,7-benzomorfan
METADON czyli 6-dwumetyloamino-4,4-dwufenyloheptanon-3
METYLODEZORFINA czyli 6-metylo-delta-6-deoksymorfina
METYLODWUHYDROMORFINA czyli 6-metylodwuhydromorfina
Kwas 1-metylo-4-fenylopiperydynokarboksyłowy-4
METOPON czyli 5-metylodwuhydromorfinon
MORFERYDYNA czyli ester etylowy kwasu 1-(2-morfolinoetylo)-4-fenylopiperydynokarboksyłowego-4
MORFINA
MORFINY METYLOBROMEK i inne pochodne morfiny zawierające azot "pięciowartościowy"
MORFINY N-TLENEK
MYROFINA czyli mirystylobenzylmorfina
NIKOMORFINA czyli 3,6-dwunikotynylmorfina
MORLEWORFANOL czyli (-)-3-hydroksymorfinan
NORMETADON czyli 6-dwumetyloamino-4,4-dwufenyloheksanon-3
NORMORFINA czyli demetylomorfina
OPIUM
OKSYKODON czyli 14-hydroksydwuhydrokodeinon

OKSYMORFON czyli 14-hydroksydwuhydromorfinon
 PETYDYNA czyli ester etylowy kwasu 1-metylo-4-fenylpiperydynokarboksyłowego-4
 FENADOKSON czyli 6-morfolino-4,4-dwufenylheptanon-3
 FENAMPROMID czyli N-(1-metylo-2-piperydinoetylo)-propionanilid
 FENAZOCYNA czyli 2'-hydroksy-5,9-dwumetylo-2-fenetylo-6,7-benzomorfan
 FENOMORFAN czyli 3-hydroksy-N-fenetylomorfinan
 FENOPERYDYNA czyli ester etylowy kwasu 1-(3-hydroksy-3-fenylpropylo)-4-fenylpiperydynokarboksyłowego-4
 PIMINODYNA czyli ester etylowy kwasu 4-fenyl-1-(3-fenylaminopropylo)-piperydynokarboksyłowego-4
 PROHEPTAZYNA czyli 1,3-dwumetylo-4-fenyl-4-propionoksyazacykloheptan
 PROPERYDYNA czyli ester izopropyłowy kwasu 1-metylo-4-fenylpiperydynokarboksyłowego-4
 RACEMOTORFAN czyli (±)-3-metoksy-N-metylomorfinan
 RACEMORAMID czyli (±)-4-[2-metylo-4-okso-3,3-dwufenyl-4-(1-pirolidynylo)-butylo]-morfolina
 RACEMORFAN czyli (±)-3-hydroksy-N-metylomorfinan
 TEBAKON czyli acetyłodwuhydrokodeinon
 TEBAINA
 TRIMEPERYDYNA czyli 1, 2, 5-trójmetylo-4-fenyl-4-propionoksy-piperydyna oraz
 izomery środków odurzających wymienionych w niniejszym wykazie, jeżeli istnienie takich izomerów jest możliwe w ramach użytego oznaczenia chemicznego, chyba że izomery takie są wyraźnie wyłączone, estry i etery środków odurzających wymienionych w niniejszym wykazie, jeżeli istnienie takich estrów bądź eterów jest możliwe, chyba że są one wymienione w innym wykazie, sole środków odurzających wymienionych w niniejszym wykazie włączając w to sole estrów, eterów i izomerów, o których mowa powyżej, jeżeli istnienie takich soli jest możliwe.

^{*)} Dekstretorfan czyli (+)-3-metoksy-N-metylomorfinan oraz dekstrorfan czyli (+)-3-hydroksy-N-metylomorfinan są wyraźnie wyłączone z niniejszego wykazu.

WYKAZ II ŚRODKÓW ODURZAJĄCYCH

ACETYŁODWUHIDROKODEINA
 KODEINA czyli 3-metylomorfina
 DEKSTROPROPOKSYFEN czyli (+)-4-dwumetyloamino-3-metylo-1,2-dwufenyl-2-propionoksybutan
 DWUHIDROKODEINA
 ETYLOMORFINA czyli 3-etylomorfina
 NORKODEINA czyli N-demetylokodeina
 FOLKODYNA czyli morfolinyloetylomorfina
 oraz

izomery środków odurzających wymienionych w niniejszym wykazie, jeżeli istnienie takich izomerów jest możliwe w ramach użytego określenia chemicznego, chyba że izomery takie są wyraźnie wyłączone, sole środków odurzających wymienionych w niniejszym wykazie, włączając w to sole izomerów, o których mowa powyżej, jeżeli istnienie takich soli jest możliwe.

WYKAZ III PRZETWORÓW ZAWIERAJĄCYCH ŚRODKI ODURZAJĄCE

1. Przetwory zawierające acetyłodwuhydrokodeinę

kodeinę
 dekstropoksyfen
 dwuhydrokodeinę
 etylomorfinę
 norkodeinę i
 folkodynę,

o ile (a) przygotowane są one z dodatkiem jednej lub więcej innych substancji w taki sposób, że otrzymany przetwór nie przedstawia żadnego bądź też niewielkie ryzyko nadużywania oraz że zawarty w przetworze środek odurzający nie może być z niego odzyskany za pomocą łatwo dostępnych sposobów bądź też w ilości, która mogłaby stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego, a ponadto (b) zawierają nie więcej niż 100 miligramów środka odurzającego na dawkę, posiadając stężenie nie większe niż 2,5% w mieszaninach nie podzielonych.

2. Przetwory zawierające kokainę o zawartości nie większej niż 0,1% kokainy w przeliczeniu na kokainę zasadę oraz przetwory opium bądź morfiny o zawartości nie większej niż 0,2% morfiny w przeliczeniu na bezwodną morfinozasadę i przygotowane z dodatkiem jednej lub więcej innych substancji w taki sposób, że otrzymany przetwór nie przedstawia żadnego bądź też niewielkie ryzyko nadużywania oraz że zawarty w przetworze środek odurzający nie może być z niego odzyskany za pomocą łatwo dostępnych sposobów bądź też w ilości, która mogłaby stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego.

3. Podzielone przetwory difenoksyłatu w formie * o zawartości nie większej niż 2,5 miligrama difenoksyłatu w przeliczeniu na wolną zasadę i nie mniejszej niż 2* mikrogramów siarczanu atropiny na

dawkę.

4. Pulvis ipecacuanhae et opii compositus

10% sproszkowanego opium

10% sproszkowanego korzenia wymiotnicy lekarskiej zmieszane dokładnie z

80% dowolnej innej sproszkowanej substancji nie zawierającej środka odurzającego.

5. Przetwory o składzie zgodnym z podanym w niniejszym wykazie, a także przetwory, do których dodano substancje nie zawierające środków odurzających.

WYKAZ IV ŚRODKÓW ODURZAJĄCYCH

KONOPI INDYJSKICH ZIELE I ŻYWICA

DEZOMORFINA czyli dwuhydrodesoksymorfina

HEROINA czyli dwuacetylmorfina

KETOBEMIDON czyli 4-meta-hydroksyfenylo-1-metylopropionylpiperidyna

oraz sole środków odurzających wymienionych w niniejszym wykazie, jeżeli tworzenie się takich soli jest możliwe.